

ДНЕВНИКЪ

(стенографически)

на

II-то обикновено Народно Събрание.

(Втора Сесия)

LXXII ЗАСЪДАНИЕ, ПЕТЪКЪ 7 НОЕМВРИЙ 1880 ГОД.

(Подъ председателството на г-на Сукнарова. — Начало въ 1 часъ послѣ пладнѣ).

Предсѣдатель: (Звъни.) Ще се чете списъка.

Секр. Золотовъ: (чете списъка.) Вчера отсъстваха: Стоянъ Брънчевъ, Даскаловъ, Расолковъ, Кара-Петровъ, Горбановъ, Христо Симиловъ, Каракашевъ, Нино Петровъ, Тодоръ Балабановъ, Атанасъ Храновъ, Г. Тишевъ, Д-ръ Браделъ, Кирковъ, Бурмовъ, Никола Михайловский, Г. Цанковъ, Григорий Начевичъ, Тодоръ Станчевъ, Атанасъ Костовъ, Кжнчо Жековъ, Димитръ Бърневъ, Василь Поповичъ, Ахмедъ ефенди, Михалаки Колони, Митр. Симеонъ Преславский, Тодоръ Икономовъ, Иванъ Стояновъ, Никола Стойчевъ, Никола Десевъ и Стоилъ Поповъ.

Предсѣдатель: Отъ 172 депутати 52 заедно съ касиранитѣ отсъствувать, присѣдствувать 120, повече отъ половината и засѣданието се отваря. Ще се чете 70-й протоколъ.

Секретарь Баларевъ: (Чете 70-й протоколъ.)

Предсѣдатель: Има ли нѣкой да забѣлѣжи нѣщо върху четений протоколъ?

Славейковъ: Наистина тука четеме само скратенитѣ протоколи, но желателно е да не оставатъ въ тѣхъ такива фрази, които могатъ да претѣлкуватъ смисълъта. Възможно е да дойдемъ до едно

неспоразумѣние, за това трѣба тѣ да отвѣтствувать съ стенографическитѣ протоколи, и азъ бихъ желалъ, гдѣто съмъ казалъ за г. Стоянова, че не може да бѣде избранъ, да се приложи думата „законно избранъ.“ Защото той може да бѣде избранъ. Това искамъ да се исправи.

Икономъ Попъ Тодоръ: Както се знае, протоколитѣ, които се задължителни за Нар. Събрание, сж стенографическитѣ, а тѣзи, които се правятъ скратени, сж само за повторението на онова, което се е казало въ миналото засѣдание, за това ние всекога ще се отнасяме до стенографическитѣ протоколи. И ако е това поменхто тамъ, то нѣма нужда да се каже, че е тука пропуснато.

Тодоровъ: Въ протоколитѣ тоже трѣба да се каже, като приеме Нар. Събрание едно рѣшение, да ли се е приело съ пълногласие или съ вишегласие; това на примѣръ за г. Стоянова Нар. Събрание прие да остане неговото заявление безъ послѣдствие съ вишегласие, а не съ пълногласие. Такова нѣщо, мисля, е нужно да се забѣлѣжи.

Баларевъ: Азъ мисля, че нито единъ въпросъ въ Събранието не се е приелъ безъ гласоподавание

и безъ вишегласие. Това е едно ново предложение, което трѣба да се подкрѣпи отъ $\frac{1}{4}$ часть на представителитѣ, защото се изисква протоколитѣ да се водятъ по другъ начинъ, а не както до сега.

Тодоровъ: Въ всѣко рѣшение трѣба да се каже, да ли е съ пълногласие или съ вишегласие. Това го изисква самиятъ законъ, самиятъ редъ и логиката.

Славейковъ: До колкото помня, този въпросъ се обсъди и другъ пътъ въ Нар. Събрание, именно г. Бурмовъ предлагаше, че трѣба да се забѣлѣжи даже изрично числото на онѣзи, които сж приели предложението и които не. Ако да бѣде работата за да се бавиме съ малки нѣща, тогава трѣба да се приеме тѣзи забѣлѣжка; но ако да се водимъ по парламентарний редъ, че онова, което е прието отъ Нар. Събрание, е обвезателно за всѣкого, то азъ не виждамъ защо да се забѣлѣжи нѣщо друго. Първиятъ законъ въ нашата камара е, че трѣба да се покоряваме на вишетласието. Ние знаемъ, че вишегласието одобрява, а за меншеството не трѣба да става дума.

Предсѣдатель: Има ли нѣкой да забѣлѣжи нѣщо върху протокола. (Нѣма.) Ако нѣма, ще положи г. Мантовъ клетва. (Мантовъ полага клетва.) На дневний редъ е да се прочете полѣдната редакция на закона за санитарното управление въ Княжеството България.

М-ръ Цанковъ: Преди да се прочете законопроекта, азъ моля Нар. Събрание да вотира още единъ членъ, който е забравенъ, а който се поместува въобще при всѣкий законъ.

Доклад. Аневъ: Понеже е имало времен. правила утвърдени съ Княжеский Указъ, то трѣба да се приложи да се отмѣнятъ тѣзи правила и 18-й членъ гласи. (Чете го.) „Правилата за карантиннитѣ лѣбари въ пристанищата Варна и Балчикъ издадени съ Княжеский Указъ отъ 29-й Мартъ 1879 год. подъ № 136 се отмѣняватъ.“

Предсѣдатель: Приема ли Нар. Събрание членътъ, както го прочете г. докладчикъ? (Приема се.) Сега да се прочете послѣдната редакция.

Докладчикъ: (Чете исцѣло закона:)

ЗАКОНЪ

За пограничното карантинно санитарно управление въ Княжеството България.

Чл. 1. Българското Княжество приема да се придържа до общитѣ начала, пложени въ международната конвенция отъ 3-й Февруарий 1853 год. (противъ чумата, жълтата трѣска и холерата, заключена между турция, отъ една страна, и равни други държави отъ друга страна.) То

се обвързва въ сѣщото време да положи въ дѣйствиѣ всичкитѣ административни мѣрки, които сж постановени отъ поменѣтата конвенция и опредѣлени въ допълнителниятъ международенъ правилникъ.

При подробното полагане въ дѣйствиѣ на вишеозначенитѣ мѣрки ще се взематъ подъ внимание мѣстнитѣ нужди на страната и автономическитѣ ѝ правдини.

Чл. 2. Съобразно съ статия I-ва на поменѣтата конвенция, Княжеството ще се грижи да предпоава границитѣ си, по сухо, отъ болни или съмнителни въ санитарно отношение съседни земи, и ще поставя подъ карантина всичкитѣ произведения и нѣща, които идатъ отъ подобни страни.

Чл. 3. Относително до крайбрѣжията на Княжеството, княжеското правителство се задѣлжава, съгласно съ статия 8 на конвенцията, да учреди въ града Варна едно централно карантинно санитарно агентство, управляемо отъ единъ докторъ медицины, отгѣтственъ за дѣлата си, и имѣющъ подъ заповѣдитѣ си единъ секретаръ, нѣколко второстепенни чиновници и достаточное число санитарни пазачи.

Чл. 4. Това централно управление ще бѣде допълнено съ учреждението на единъ карантинно санитаренъ съвѣтъ, съставенъ отъ шестъ члена: директорътъ на карантинно санитарното агентство, окръжниятъ медикъ, предсѣдательтъ на градскитѣ съвѣтъ, градскитѣ докторъ, предсѣдательтъ на окръжниятъ съвѣтъ и окръжниятъ управителъ, който ще бѣде и предсѣдатель на санитарниятъ съвѣтъ (Статия VIII на конвен.).

Чл. 5. Всѣкий отъ консулитѣ на Европейскитѣ Сили въ Варна взема участие въ разискванията на карантинно санитарниятъ съвѣтъ като делегатъ на своята страна, колкото пакъ би счели това за нужно (въ време на епидемия и епизоотия) съ цѣль да дава разяснения и свѣдѣния и да искава мнѣнието си върху санитарното състояние на своята страна, (статия VIII, алинея 2. на конв.)

Чл. 6. Въ Варненското пристанище ще да се отдѣли едно уединено мѣсто за корабитѣ, които ще трѣба да вардятъ карантина. Ще се направи тоже единъ лазаретъ и широки магазин, построени тѣй щото да могатъ да послужатъ въ случай на епидемия, за пасажеритѣ и стокитѣ.

Въ Балчикъ ще има единъ санитаренъ чиновникъ който ще бѣде медикъ; той ще бѣде подпомаганъ отъ пристанищниятъ капитанъ и отъ нѣколко изъ мѣжду нижнитѣ чиновници. Въ тая станция корабитѣ ще бѣдѣтъ визитирвани и онѣи, които би имали една не чиста патента, или би били подозрѣвани, ще се отвеждатъ подъ стража до варненското карантинно санитарно управление.

Чл. 7. Върховниятъ Медицински Съвѣтъ при Министерството на Вътрѣшнитѣ Дѣла, ще опредѣли и назначи всичкитѣ подробности на упоменѣтата въ чл. 6 санитарна служба, чрезъ специални правилници и инструкции съставени на основание на общитѣ международенъ правилникъ.

Всичкитѣ тия прикази ще иматъ сила на законъ и ще бѣдѣтъ изпълнявани отъ санитарнитѣ чиновници.

Чл. 8. Освѣнъ предписанията, за които се говори въ предидущитѣ членъ, всѣка мѣрка, която би била предложена отъ Международниятъ Цариградскитъ Съвѣтъ, въ случай на епидемия, чрезъ Княжеското Министерство на Външнитѣ Дѣла, ще се полага въ дѣйствиѣ.

Чл. 9. Санитарното Управление покрай морскитѣ и

край дунавски брѣгове, ще бѣде поставено подѣ непосредствената власт на Министерътъ на Вътрѣшнитѣ дѣла, представлявайтъ отъ Върховниятъ Медицински Сѣвѣтъ. Назначаванията на служба въ това управление както и уволняванията ще ставатъ съ Княжескии Указъ, по предложението на поменатитѣ Министри.

За медицинскитѣ длѣжности на това управление ще бѣждѣ представени опитни и искусни доктори въ медицината.

Чл. 10. Карантинно Санитарниятъ докторъ е началникъ на цѣлото дѣйствующе управление по крайбрѣжнето, и е отговоренъ задѣлата на това управление. (Ст. III на конв.) Той има подѣ заповѣдта си всичкии чиновници на управлението.

Чл. 11. Карантинно Санитарниятъ Сѣвѣтъ има контролтѣ на цѣлото управление и наблюдава полаганнето въ дѣйствието на общитѣ или частни правилници, относящи се къмъ санитарната полиция. (Ст. VI на конв.)

Чл. 12. Въ случай на нарушение правилницитѣ отъ страна на чиновницитѣ, карантинно санитарниятъ сѣвѣтъ имъ налага дисциплинарни наказания и когато стане нужно, сѣвѣта дава подѣ сѣдѣ нарушителитѣ, съ позволенieto на Министерътъ.

Въ упражненнето на обязаноститѣ си, санитарниятъ управителъ е подѣ прямитѣ надзоръ на върховниятъ медицински сѣвѣтъ.

Чл. 13. Сѣвѣта има за специална миссия да назначава мѣрцитѣ, които трѣба да се взематъ въ случай на нашествие или на опасностъ отъ нашествие епидемически болѣсти. — Както сѣвѣта тъй и директора иматъ за длѣжностъ да взематъ постоянно свѣдѣния за общото здравие.

(Ст. VIII на конвен.)

Чл. 14. Карантинно санитарниятъ директоръ, въ обикновено време, препраща всѣкии мѣсецъ до Медицинскитѣ Сѣвѣтъ рапортъ върху санитарното състояние въ вѣврението му управление. Въ случай на епидемия, той ще испраща подобни рапорти всѣка седмица даже и всѣкии день.

Всичкии свѣдѣния, които се получаватъ отъ Мед. Сѣвѣтъ, ще бѣждѣтъ чрезъ Министерството на Външнитѣ Работи съобщавани на Международния Сѣвѣтъ въ Цариградъ. Въ случай на голѣма нужда самитѣ санитаренъ сѣвѣтъ може прямо да се отнесе до Международниятъ Сѣвѣтъ, като същевременно събщи на Мед. Сѣвѣтъ за станалитѣ съобщения.

(Ст. III на конвен.)

Чл. 15. Инспекцията постановена отъ (ст. X на конвенцията) международниятъ правилникъ ще се извършва отъ едного изъ членоветѣ на Върховниятъ Медицински Сѣвѣтъ.

Чл. 16. Въ време на инспекция отъ страна на Международниятъ Сѣвѣтъ въ Цариградъ, или отъ страна на Сѣвѣтъ, които сѣ подписали конвенцията, директорътъ е обязанъ да доставя на делегатитѣ нуждитѣ свѣдѣния и да ги подпомогне за извършването на миссията имъ въ страната.

Той е обязанъ тоже да вземе подѣ внимание всичкии бѣлѣжки, които му се направятъ подиръ инспекцията и да се ползува отъ тѣхъ слѣдѣ като вземе позволение отъ Медицинскитѣ Сѣвѣтъ.

Чл. 17. Всичкии санитарни такси и права, които ще се взематъ по българскитѣ крайбрѣжия отъ санитарниятъ

директоръ, ще бѣждѣтъ опредѣлени споредѣ съществующата тарифа на Международниятъ Сѣвѣтъ. Суммитѣ ще се вписатъ въ хазната на Княжеството, което ще прави нуждитѣ издвения за поддръжка на санитарното управление. Тая тарифа не може да бѣде измѣнена освѣтъ съ съгласието на Международниятъ Сѣвѣтъ въ Цариградъ.

Чл. 18. Правилата за карантинитѣ лѣкари въ пристанищата Варна и Балчикъ, издадени съ Княжескии Указъ отъ 29 Мартъ 1879 г. подѣ № 136 — се отменяватъ.

Предсѣдатель: Желаетъ ли нѣкой да говори върху този законъ? (Не желае.) Приема ли Нар. Събрание законътъ за санитарното карантинно управление, както се прочете въ послѣдната редакция? (Приема се.) Който не приема да си дигне ръката. (Никой.) Слѣдва запитването на г. Дюкмеджиева.

Дюкмеджиевъ: Моето запитване бѣше за Самоковскитѣ окр. сѣвѣтъ. Преди нѣколко време станаха ревизии отъ г. Министра на Финанситѣ и се намѣриха достаточни фактоветѣ за злоупотребление. Въ това време когато се очакване да се накажатъ членоветѣ, виждамъ, че се повикаха на друга служба и то въ софийскитѣ окр. сѣвѣтъ. Азъ желая да узная какво е станало съ тѣзи ревизии?

М-ръ Каравеловъ: Ревизия е станала чрезъ финансови чиновници. Ревизии сѣ станали въобще гдѣто хазната е имала пари и гдѣто се е напало нѣщо, тамъ работата е отправена до Министра на Вътрѣшнитѣ Работи да ги даде подѣ сѣдѣ. И въ Самоковъ се е намѣрило нѣщо и азъ предадохъ работата на Министерътъ на Вътр. Дѣла, но той ми върна назадъ дѣлото, за да станатъ още и нѣкои допълнения въ ревизията. Когато това стане, тогава ще се даде по нататашенъ ходъ на дѣлото. Ако има г-нѣ Дюкмеджиевъ нѣкои фактове, нека ми ги предаде за да могатъ да се приложатъ въ обвинението.

Дюкмеджиевъ: На основание на 106 членъ на Конституцията, азъ предлагамъ да се избере една комиссия, която да направи ревизия и да разглѣда работата и ако намѣри достаточни фактове за злоупотреблението, да ги предаде на Нар. Събрание, което да ги предаде на надлѣжното Министерство, или ако тѣ не сѣ виновни да ги освободи.

М-ръ Каравеловъ: Азъ мисля, че анкетна комиссия може да стане; но и мисля, че е малко странно да стане, когато обявява Министерството, че ще свърши тая работа. И азъ зная по добръ отъ г. Дюкмеджиева, какъ стои работата и какво е направилъ той чиновникъ тамъ. Г-нѣ Дюкмеджиевъ е слушалъ само отъ улицата, а азъ имамъ дѣло въ Министерството. Азъ отдадохъ дѣлото на Министра на Вътр. работи, който има право да ги отдава подѣ сѣдѣ и той ми го върна за да допълня слѣдствието. Когато се разглѣда

дѣлото, то ще се отдадѣтъ подъ сѣдѣ.

Дюкмеджиевъ: Азъ се удовлетворявамъ съ отговора на г. Министра на Финанситѣ. Колкото за фактове имамъ ги и тѣ сѣ лъжливи квитанции, азъ ще ги предамъ.

Тодоровъ: Азъ имамъ да питамъ г. Министра на Финанситѣ да ни каже, какви мѣрки сѣ взели и какво е станало за нарѣзване българскитѣ монети; да ли въобще сѣ взели мѣрки и какви, или може да не е още нищо станало? Защото голѣми затруднения сръбчатъ търговцитѣ по пияцата; и тѣй като нѣма у насъ пари, приематъ се разни гологани и други монети отъ странни държави, които правятъ ущърбъ на нашата хазна.

М-ръ Каравеловъ: Правителството отъ своя страна е взело мѣрки въ това отношение. Първо се е обърнало къмъ руския агентинъ тука: не ще ли руското правителство да вземе да насѣче монетитѣ. Стана преписка по този въпросъ и сравнително съ другитѣ предложения, които ни сѣ дошли, предложението на руското правителство бѣше най ефтино. То само се отказа да сѣче мѣднитѣ монети. Попитахме вторий пътъ, нѣма ли руското правителство да вземе и тѣзи монети, но то отказа окончателно. Затова за мѣднитѣ монети ще стане лицитация и ще се отдадѣтъ на тогова, който най ефтино ще ги направи, а сребърнитѣ монети ще направи руското правителство. Колкото за вредата, която произхожда по мнѣнието на г. Тодорова отъ това, че чужди монети циркулиратъ, то не трѣба да преувеличаваме въпросътъ, защото тѣзи пари като сръбски и ромънски иматъ нормална цѣнность и когато ги върнемъ, не трѣба да се боимъ че тѣ не ще ги приематъ и както сѣ дошли, така ще излѣзатъ отъ насъ. Така щото особено страшна работа отъ това не ще стане.

Тодоровъ: Азъ мисля, че Министерството на Финанситѣ не е направило споредъ закона, когато е водило преговори съ руский дипломатический агентинъ, защото 11-й членъ отъ закона за монетитѣ гласи така. (Чете го): „за нарѣзването на тия монети трѣба да се обяви конкурсъ, на който да се допустнатъ, както български, тѣй и странни предприматели и дѣлото да се даде на ония, които представятъ най добри условия.“ Слѣдователно тука трѣбаше да стане конкурсъ и да се обяви срокъ, кога има да стане наддаването и да се даде рѣзанието монетитѣ на оновова, който представи най добри условия; но това нѣщо не е станало.

М-ръ Каравеловъ: Никакви окончателни условия съ руското правителство не сѣ направени. Ако Нар. Събрание рѣши, че трѣба по конкурсъ да се отдадатъ, тогава добръ; но азъ мисля, че руското правителство ще ни направи по хубави монети и ще бѣде всичко по редовно, отъ колкото да ги даваме

на други странни предпримачи, които ще ги сѣкжѣтъ въ частни фабрики.

М-ръ Цанковъ: Тамъ въ закона наистина е казано, че по конкурсъ ще се отдаватъ, но това е за частни лица, когато приематъ да правятъ монети; но когато едно правителство взима на себе си да прави монети, което рѣлко става, то правителството не влиза въ конкурсъ, защото има всички гаранции въ това правителство, че ще бѣдѣтъ паритѣ както трѣба. И наистина, когато руското правителство приема да прави паритѣ за насъ, както ги прави за себе си, то пакъ г. М-ръ на Финанситѣ ще пита Нар. Събрание, да ги даде ли или не; но не може да има конкурсъ, когато едно правителство предлага да ги прави. Конкурсъ има само за частни хора.

Тодоровъ: Г-нъ Министръ пита: жѣлае ли Народното Събрание да се дадѣтъ монетитѣ съ конкурсъ за нарѣзване; но такова едно предложение е твърдѣ неумѣстно и много кжсно, защото законътъ е изработенъ, че по конкурсъ трѣба да стане това. Защо сега се повръща да пита Нар. Събрание да ли по конкурсъ има да стане. Послѣ г. Цанковъ каза, че конкурсътъ се отнася на частни лица, а не на правителства, но до колкото азъ помня — а и отъ протоколитѣ върху този законъ, за който азъ бѣхъ докладчикъ, можемъ да се увѣримъ — че се говореше тогава за гаранции, за монетитѣ да не бѣдѣтъ фалшиви, а да бѣдѣтъ точно споредъ латинската конвенция и каза се, че въ онзи държава, гдѣто ще се правятъ, нейното правителство ще има подъ надзоръ да се не нарѣжатъ повече монети било сребърни или мѣдни и да бѣдѣтъ отъ изискуемото качество. Слѣдователно държавата ще гарантира за частни лица, че нѣма да направятъ злоупотрѣбление. Злоупотрѣбления могатъ да ставатъ особено къмъ мѣднитѣ монети, защото тѣ иматъ реална цѣна отъ единъ сантимъ, а минаватъ за 10 сантима. Тука трѣба строгъ надзоръ да се не направятъ повече монети; а конкурсъ въѣкакъ трѣба да стане, защото другоаче се нарушава законътъ.

М-ръ Каравеловъ: Азъ не виждамъ никакво нарушение на законътъ, особено ако ви кажа, че всички предложения, които сѣ станали сега за рѣзание монетитѣ искатъ по 400,000 франка за направата, а Руското Правителство се съгласи да ги направи за 80,000 франка. Руското правителство може да направи ефтино, защото не чете нито зданието, което го вече има за своитѣ монети, нито нѣкакви други харчове. За това намирамъ по добро да ги дадемъ на руското правителство, но ако искате буквалното изпълнение на закона, добръ; ние ще го изпълнимъ.

Тодоровъ: Когато Мин. на Финанситѣ иска да изпълни законътъ и когато руското правителство дава най стодни условия, то при всичко това

нека се направят публични търгове за да бъде съобразно съзаконя и въ полза на държавата.

М-ръ Каравеловъ: Вие се шегувате, че руското правителство ще дойде на конкурс! Азъ предложихъ на Ротшилда въ Виена а той ми отказа да дойде на конкурсъ. Ако предложимъ на руското правителство, то ще се смѣе и ще ни каже: вие не разбирате нищо.

Стамболовъ: Да се пита Нар. Събрание, ако е освѣтлено върху този въпросъ, да се прекратятъ пренията,

Предсѣдатель: Задоволява ли се Нар. Събрание съ отговора на г. Мин. на Финансите (Гласове: задоволява се.) Който не се задоволява да си дигне ръката. (Никой). Иде на редъ предложението на г. Стамболова.

Стамболовъ: (Отъ трибуната.) Както помни Събранието още въ 1-вата сессия, на основание на 104 членъ на Конституцията бѣше изработенъ единъ правилникъ за вътрѣшния редъ, въ който се казва между другото, какъ ще ставатъ разискванията върху разни въпроси, но въ сжщата Конституция въ членъ 107 се казва, че представителитъ иматъ право да правятъ запитвания къмъ Министритъ. Въ миналата сессия нѣмаше толкова интерпелации, щото практиката да на налага да притуримъ въ правилника една глава за редътъ на интерпелациитъ; но понеже сега по често ставатъ запитвания, то азъ виждамъ за потребно да се приложи една глава къмъ правилника, какъ трѣба да ставатъ запитвания. Защото отъ опитъ види се да се губи много време и то за нѣкои маловажни нѣща, и тъй неможемъ да глѣдаме истинскитъ работи за които сме дошли. Миналото Засѣдание по този въпросъ имаше честта да направи едно предложение, което се и поддържа. Сега имамъ подписани 42 души и имамъ честь да го прочета за да го чуе и Нар. Събрание. (Чете го:)

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

за реда по който ставатъ запитвания.

Чл. I. Всекий представитель има право да прави запитвание на правителството (ст. 107 отъ Конституцията.) Запитванията биватъ устни и писмени: устни, когато сж кратки и запитванитъ министри присѣтвуютъ въ засѣдинето, писмени, когато сж сложни или запитванитъ Министри не присѣтвуютъ.

Чл. 2. Министритъ отговарятъ на запитванията или въ сжщото засѣдание, когато тѣ се направятъ или отлагатъ отговора си за едно отъ ближнитъ засѣдания.

Чл. 3. Ако запитвача не се задоволи отъ отговора на надлѣжнитъ министри, Събрание, по

предложението на Предсѣдателя, рѣшава да ли трѣба запитванието да се подложи на общо разисквание или не.

София 7-й Ноемврий 1880 год.

(Слѣдватъ 42 подписа.)

Тия сж три члена въ предложението, които имамъ честь да предложа на Нар. Събрание на разисквание.

Лазаръ Дуковъ: Г-нъ Стамболовъ каза да се разиска предложението; понеже било подписано отъ 42 души. Споредъ менъ не може да се разиска, понеже има 172 депутати а 42 не е $\frac{1}{4}$ часть. (Предсѣдатель: разбира се отъ присѣтвующитъ.) Ако е тъй, тогава и азъ съмъ съгласенъ да се разиска.

Самсаровъ: Предложението на г. Стамболова, да се прибави още една глава на правилника, е предложено именно отъ голѣма важность; защото нѣколко запитвания, които станяха въ послѣдното засѣдание, показана, че при разискванията, които извикаха тѣзи запитвания, нѣмаше редъ, тъй щото не сме могли да излѣземъ на никакъвъ край. За това мисли, че най добръ ще бѣде да се опредѣли единъ законенъ редъ и способъ, по който да ставатъ запитвания, а за тѣзи цѣль ще послужи предложението на г. Стамболова. Отъ това ще бѣде доста добъръ порядкъ и способъ за запитванията и ще има единъ окончателенъ резултатъ; за това предложението на г. Стамболова е доста важно и нудно за нашето Събрание.

Икономъ попъ Тодоръ: Азъ ще кажа на г. Лазара Дукова да прочете 109 членъ алинея 2-ра отъ Конституцията, която изнеква $\frac{1}{4}$ часть отъ присѣтвующитъ депутати.

Предсѣд. Той още тогава призна, когато му направихъ забѣлѣжка.

М-ръ. Каравеловъ: Азъ ще помоля Нар. Събрание да му обявя, ако и малко късно, че самоковскій окр. съвѣтъ е вече даденъ подъ сждъ и на 15 Октомврий дѣлото е дадено на апелация; но тя още не е начнала да го разглѣжда.

Лазаръ Дуковъ: Тука се прочете 109 членъ на Конст. Азъ ще прочета 114-й членъ, който, казва: само тогава може да стане засѣдание, ако сж повече членове отъ половината на всичкото Събрание. (Веселостъ.)

Тодоровъ: Азъ намѣрвамъ предложението на г. Стамболова твърдъ умѣтно; защото желателно е, да се въведе редъ въ запитванията. Той казва, че слѣдъ като депутатътъ запита и министрътъ отговори, предсѣдательтъ да пита запитвача, да ли е задоволенъ и ако е удовлетворенъ, тогава да се прекъсне дебатата. Това не е достатъчно; но по моето мнѣние, когато запита интерпелантътъ и Министрътъ отго-

вори, председателя трѣба да пита интерпеланта да ли се е задоволилъ съ отговора и послѣ да се пита Събранието да ли се задоволѣва. Ако и интерпелаторътъ и Събранието сж задоволни, тогава да се прекъсне. Защото, когато се допуснатъ дебати, тогава другъ нѣкой депутатъ може да подигне другъ въпросъ, който се касае на предишния и който може по добръ да освѣтли работата; но ако се прекъснатъ дебатитѣ, тогава въпроса останува не развитъ. Заради това предлагамъ, да се пита и запитвача и Събранието, да ли сж задоволни.

Стамболовъ: Азъ мисля, че самото мое предложение има такава цѣль, щото, когато интерпелаторътъ направи запитване и министра му отговори, то той трѣба да каже: да ли е задоволенъ съ отговорътъ на М-ра или не. Ако не се задоволѣва, тогава се пита Събранието ще ли разисква върху това запитване или не ще. Въ случай на послѣдното, тогава всѣкий, който знае нѣщо върху тая работа, може да направи особено запитване. Между това всѣкий интерпелаторъ може да запитва за нѣщо, което хубаво знае. Ако нѣкой знае по хубаво работата, за която азъ искамъ да правя запитване, разбира се че тогазъ той, като сжщъ представителъ, може да направи запитването отъ своя страна. Слѣдователно за всѣка една работа може да се запитва по установенъ редъ. Това предложение е станало по причина, че когато става запитване, слѣдъ малко вижда се, че отъ една страна се обаждатъ единъ интерпелаторъ, а отъ друга другъ и така става бърканица. Ако нѣкой не е задоволенъ съ отговора по тая или оная причина, тогава той ще се обърне къмъ Събранието, ако въпросътъ, е отъ обща важностъ или има значение за цѣла България, и ще моли тъй Събранието да рѣши, да влѣзе въ разискване на запитването. Тогава ако пожелае Нар. Събрание ще влѣзе въ разискване на този въпросъ и работата ще се свърши. Зарадъ туй такова нѣщо, каквото г. Тодоровъ желае, не може да се прибави.

Тодоровъ: Г-нъ Стамболовъ каза, че като се задоволѣва запитвача, дебатата трѣба да се прекъсне, и ако има нѣкой нѣщо върху този предметъ, може да интерпелира. Азъ ми се струва, че въ Събраннето има този порядъкъ: ако еднажъ работата е рѣшена, да не може да се повръща върху нея. За това ще се каже на запитвача, че този въпросъ вече се разисква и свърши, и нѣма да се повръщаме върху него. Азъ казахъ, че когато заяви запитвача, да се пита и Събранието да ли е задоволено съ отговора на М-ра, и ако не е, тогава да се говори.

Славейковъ: Вторий пътъ е вече, какъ дождаме да разсждаваме работа, която ни прави малко честъ. Да оставимъ на страна предложението на г. Стамболова, а да дойдемъ на онова, което г. Тодо-

ровъ предлага. Азъ мисля, ако щѣше г. Тодоровъ да бжде по внимателенъ въ онова, което се каза, щѣше твърдѣ добръ да разумѣе, че това се заключава въ предложеннето на г. Стамболова. Дѣйстви-телно Нар. Събрание може, и всѣкий другъ може да подигне пакъ единъ въпросъ, макаръ да се е вече свършилъ. Малко ли има способи, споредъ които сжщия въпросъ може да се подигне, ако и да се смятъ рѣшенъ въ Нар. Събрание? Азъ мисля, че има доста. А какъ щѣше да бжде, когато останамъ така, както до сега вървимъ при интерпелациитѣ? Ние ще вървимъ се тъй нередовно и не ще постигнемъ никога изискуемия резултатъ. А тогава, когато свършимъ разгѣжданията върху една интерпелация, не знаей какъ дава поводъ за другитѣ тоже да интерпелиратъ. Той може да си задържи интерпелацията за друго време, защото по сжщия предметъ може да стане още много пъти запитване. Отъ туй излиза, че г. Тодоровъ желас само да разисква върху всички запитвания, може би цѣль день. За това е добро да остане, ако и да имаме отъ друга страна широко поле за въпроса, щомъ запитвача се задоволи отъ отговора да се прекъсне дебатата. Тука да не дрънкаме напраздно въпроси, отъ които нѣмаме полза. За това предлагамъ да се приеме предложението на г. Стамболова. (Гласове: съгласни).

Стамболовъ: Когато се разисква едно предложение, онзи, който иска да прибави ново предложение, трѣба 5 души да го поддържатъ. (Тодоровъ: Азъ си оттеглямъ предложението.) Нататъкъ ще питамъ Събраннето какъ ще разгѣдва моето предложение, членъ по членъ ли, или исцѣло?

Председателъ: Какъ желае Събранието да се разисква предложението на г. Стамболова, членъ по членъ ли, или исцѣло, или иска да го оставимъ за другъ пътъ? (Гласове: Сега исцѣло.)

Стамболовъ: (Прочита исцѣло предложението си; виждъ по горѣ.)

Председателъ: Приема ли Нар. Събрание предложението на г. Стамболова както се прочете сега? (Приема се.) Който го не приема да си дигне ржката? (Двама дигатъ.)

Тодоровъ: Има да направи едно запитване на г. М-ра на Финанситѣ, на което, ако иска сега нека отговори, или ако не ще сега, то нека отговори въ бждщето заседание. Запитването е за начина, по който се вози житото на дунавскитѣ портове отъ мѣстноститѣ, които сж далечни повече отъ 12 часа. Напр. отъ Габрово има 20 часа. Въ закона е казано, че житото не се проважда по далеко отъ 12 часа.

М-ръ Каравеловъ: Една третя часть на житата ще ги остави правителството за своя нужда. Изъ тия околии, които сж отдалечени повече отъ 12 часа, остава житото за правителството, а се продава онова,

което е по близко до скелитѣ.

Тодоровъ: Задовлявамъ се отъ този отговоръ на г. М-ра. (Веселостъ.)

Стамболовъ: Наистина сега се приложи мойтъ начинъ за запитвания, само се наруши единъ членъ отъ правилника, защото запитванията всекогашъ трѣба да ставатъ на дневенъ редъ. Интерпелаторътъ може да каже само върху какво ще прави запитването си; а Миристрътъ може да му отговори въ слѣдующето засѣдание.

Предсѣдатель: Сега на дневний рѣдъ е внесенъ отъ Финансовий М-ръ Митарственъ Уставъ на Българското Княжество. Ще се чете отношението на г. М-ра, при което се проважда Устава.

Секр. Золотовъ: (Чете отношението:)

До Г-на Предсѣдателя на второто обикновено Нар. Събрание.

Честъ имамъ, г-не предсѣдателю, да представя за разглеждане въ Нар. Събрание приложения законопроектъ на Митарствени Уставъ въ Българското Княжество.

Примете, Г-не Предсѣдателю увѣренне въ моето къмъ Васъ прилично уважение.

М-ръ на Финансите: **Каравеловъ.**

За главния секретаръ, началникъ

на отдѣлението: **Д. П. Ивановъ.**

Стамболовъ: Представения законопроектъ всѣкий го има въ рѣдѣтъ си, и струвами се напразно ще губимъ два часа съ четението му. За това, ако Нар. Събрание е съгласно, азъ мисля, да не се чете, а да се даде прямо на комиссия.

Мин. Каравеловъ: Има нѣколко законопроекти, въ това отношение. Помните, че първия митарственъ уставъ е направенъ и введенъ отъ Императорскій Россійскій Комиссаръ. Послѣ той се промѣни съ Княжески Указъ, а сега представямъ съвършено нова редакция и нови статии. За това, по моето мнѣние, щомъ се внесе, трѣба да се прочете, а подиръ да се възложи на комиссия.

Славейховъ: Наистина че Събранието е рѣшило и приело, щото когато се внесе единъ законопроектъ, първи пѣтъ да се прочита за общо разискване, вторий пѣтъ за детально, а 3-й пѣтъ за редакционно. Обаче сега толкова много законопроекти влизатъ и дълги, а отъ друга страна и у г-да депутатитѣ се забѣлѣжава твърдѣ малка ревностъ, така щото, щомъ се помене за законопроектитѣ, излизатъ изъ вратата. За това, азъ мисля, че трѣба при внасянето да се попитва Нар. Събрание, да ли желае да се прочете и ако желае, трѣба да сѣди тука и да слуша; а ако пакъ г-да депутати се изгубватъ вънъ, тогава по добръ да се произнесе, че не ще да го четемъ.

Пановъ: Едва ли ще служи това за основание,

че г-да депутатитѣ излизатъ вънъ при споменуванието на това, че ще се чете законопроектъ. Азъ съмъ първий, който изгъзохъ, но съмъ изгъзълъ именно да си намѣря законопроектъ. Значи, че съмъ показалъ съ това повече ревностъ, отъ колкото представятъ думитѣ на г-на Предсѣдателя. (Веселостъ.)

Кърджиевъ: Понеже всички имаме въ рѣдѣтъ си по единъ екземпляръ отъ този законопроектъ, а отъ друга страна, дълго време ще трѣба да се чете, а търѣбието у г-да депутатитѣ е малко, за това азъ предлагамъ да се внесе безъ да се прочита.

Предсѣдатель: Приетата практика е била да се чете всѣкий законопроектъ, когато се внася. Ако Събранието не желае, то е другъ въпросъ. Азъ питамъ: желае ли Нар. Събрание да се чете проекта? (Гласове: желае!) Слѣдователно трѣба да се прочете, а послѣ Нар. Събрание да се произнесе, да ли да се даде на комиссия или ще го отхвърли. За това добръ е да не излизаме отъ реда, и приетото начало да не се нарушава.

Секр. Золотовъ (Чете:)

ПРОЕКТЪ

на

МИТАРСТВЕННИЙТЪ УСТАВЪ

на

БЪЛГАРСКОТО КНЯЖЕСТВО.

РАЗДѢЛЪ I.

Основни правила.

Чл. 1. Внасяние и изнасяние на стоки за търговия съ иностранни господарства се допуца само чрезъ тѣзи пунктове на границата, въ които се намиратъ особни за това учреждения, нарѣчени митници и митарствени пунктове, и които се намиратъ подъ непосредствената власть на Министра на Финансите.

Чл. 2. За стокитѣ, на които внасянето и изнасянето не е запрѣтено, се плаща при внасянето имъ въ Княжеството и при изнасянето имъ изъ вънъ границата, мито, размѣра на което се опредѣлява отъ тарифата.

Чл. 3. Исклучение отъ правилото исказано въ предидущия членъ съставятъ слѣдующитѣ предмети, които се пропускатъ безъ мито:

На внасянето.

а) всякаквъ родъ вѣщи, които се донасятъ отъ вънъ за Княжеския Дворецъ и за мѣстнитѣ общински сѣвѣти. Послѣднитѣ обаче съ предварителното разрѣшенне на Финансовия Министръ;

б) домашни имоти, земеделѣчески орждия и жѣлѣзи, и добитъци принадлежащи на лица, които се преселяватъ отъ чужбина на постоянно жителство въ България;

в) нѣщата употребявани, които се намиратъ при пришелицитѣ и които сж предназначени за тѣхно собствено употребление като дрѣхы, обуща, долни дрѣхы, постилки,

и други вещи, необходими за пътуване;

г) инструментитѣ, които се намиратъ въ занаятчиштѣ и които имъ служатъ за вършане на занаятътъ имъ; предметѣ, които се намиратъ у художниците — и които имъ сж потребни за искуството имъ; у лицата отъ медицинско звание — медицински инструменти; у музикантитѣ — тѣхнитѣ ръчни инструменти, ако венчкитѣ тѣзи предметѣ, по своето количество сж предназначени за собствена тѣхна нужда, а не за търговия;

д) земеделѣчески орждия и машини всѣкаквъ видѣ, инструменти, модели, (образци) химически произведения, семена растенія, литографически и типографически принадлежности, печатни книги, географически карти, черковни образи и въобще всякъкъвъ родъ предметѣ, които служатъ за ученето;

е) стокитѣ, които се внасятъ въ такъвъ количество щото цѣната имъ, въ купъ, да не съставлява повече отъ десетъ лева;

ж) имуществото и предметитѣ предназначени за собственото употрѣбление на иностраннытѣ дипломатически агенти отъ всякакво звание, на генералнитѣ консули, консули и вицеконсули, когато тия лица не принадлежатъ на търговско съсловие.

Забѣлѣжка 1. Изложеното въ пунктъ ж) на 3-й членъ правило се простира и още въ всѣко генерално консулатство на двама, и въ всѣко консулатство на одного отъ по главнитѣ чиновници, ако тия лица принадлежатъ въ категорията на агентитѣ, които се назначаватъ съ декретъ отъ своитѣ правителства, и на които е запрѣтено безъ условно да се занимаватъ съ търговия.

Генералнитѣ консули, консули и вицеконсули, които се занимаватъ съ търговия, се освобождаватъ отъ плащане на мито само за онии предметѣ, които се донасятъ за тѣхно собствено употрѣбление и въ слѣдующата годишна пропорция. На генералнитѣ консули за сума, не по голѣма — по оцѣнение — отъ 5 хиляди; на консулитѣ не повече отъ 4 хиляди и на вицеконсулитѣ не повече отъ 2 хиляди лева. Въ тая сѣтка не влизатъ венчкитѣ, мобилитѣ и предметитѣ за първоначалнитѣ натжкмивания на чиновницитѣ на консулатствата, когато се назначаватъ на служба.

Забѣлѣжка 2. Подновяването на правдинитѣ за безмитно прекарване отъ чуждина на разни предметѣ, съ които сж се ползвали при турското правителство мѣнастиритѣ и благотворителнитѣ заведения на разни общини и монашески чинове принадлежащи както на господствующето вѣроисповѣданне, така и на друговѣрческитѣ, завися отъ получаването на особно позволение отъ Министра на Финанситѣ, по опредѣлениятъ порядкъ.

По изнасянето.

Колониянитѣ и други стоки, които не сж произведени на България и сж заплащали вноското мито, а постъпватъ по какъто и да е причина се изнасятъ назадъ въ чужбина.

Чл. 4. Митницитѣ взиматъ мито за венчкитѣ стоки, както вносни тѣй и износни, които не сж запрѣтени съ особни распоряждания на Министра на Финанситѣ, безъ ограничение на количеството имъ, а митарственнитѣ пунктове: а) за износнитѣ стоки въ неограничено количество и б) за вноснитѣ стоки обаче само отъ такъво количество, на което митото не надмива заведнажъ 25 лева.

Чл. 5. На Министра на Финанситѣ, съ потвърдаването отъ надлѣжната властъ, се дава право: а) да прави измѣненія въ правата на митарственнитѣ учрежде-

ния относително до пропушането на стокитѣ, както: да разрѣшава на митарственнитѣ пунктове да взематъ мито на вносни стоки въ по голѣмо количество отъ онова, което е показано въ чл. 4; да обръща митарственнитѣ пунктове въ митници и на опаки, да запрѣтвя пропушането презъ венчкитѣ въобще митарствени учреждения на нѣкои вносни както и износни стоки, въ такъва случай, когато това ограничение се извиква отъ економическото положение и нуждитѣ на страната, или отъ санитарнитѣ условия на чуждитѣ страни отъ които идатъ стокитѣ; б) да отваря, затвара и премѣства митарственнитѣ учреждения отъ едно мѣсто на друго съобразно съ нуждитѣ на търговията.

Забѣлѣжка. Въ числото на показанитѣ въ пунктъ 2 на този членъ мѣрки не се отнасятъ позволенията за временно пропушане чрезъ границата подъ надзора на чиновници испроводени отъ най близкитѣ митници всѣкаквъ родъ неизработени произведения, безъ да минатъ чрезъ митарствени учреждения; тия разрѣшения оставатъ подъ непосредственната властъ на Министра на Финанситѣ.

Чл. 6. Транзитното прекарване на стоки отъ една съседна държава въ друга чрезъ територията на Българското Княжество се пропуша безъ мито.

Чл. 7. На Министра на Финанситѣ се предоставя да назначава, съразмѣрно съ дѣйствителната нужда, митницитѣ, презъ които може да става внасянето и изнасянето на стоки, които идатъ съ транзитъ; да опредѣлява митницата, по която да вървятъ тия стоки и да издава по свое усмотрѣние правила за предупреждаване на възможността да се пренасятъ тайно стоки въ страната.

Чл. 8. За временитѣ измѣненія на правата на митарственнитѣ учреждения по внасянето и взимането мито на стокитѣ се обявява въ официалното правителствено издание и чрезъ обявления, които се окачватъ по венчкитѣ митници и митарствени пунктове. За затварянето и отварянето на митарственнитѣ учреждения, а също и за отварянето и за затварянето на пѣтищата за транзитъ, ставатъ подобни обявления единъ мѣсець напредъ.

Чл. 9. Мѣста необходими за устройството на митарствени магазини и други приспособления се взиматъ принудително въ полза на правителството на основание общитѣ правила въ тия случаи, когато тѣхнитѣ ступани се отказватъ да ги отстъпятъ съ доброволно съгласие.

РАЗДѢЛЪ II.

За митарствениитѣ надзоръ.

Чл. 10. Числото на чиновницитѣ и на по долнитѣ служители въ митарственнитѣ учреждения се опредѣлява съ штатитѣ. Мѣстата, гдѣто сж поставени митницитѣ и митарственнитѣ учреждения, а също штатитѣ които сж въ дѣйствие, се излагатъ ежегодно въ особена книжка отъ Министерството на Финанситѣ; а реда, който сжествува за опредѣление на служба, порядъкътъ на дѣлопроизводството въ митарственнитѣ учреждения, обязанности и взаимнитѣ служебни отношения на чиновницитѣ, сж изложени въ двѣ особни инструкции по тая предметъ, а правата и обязанностиитѣ на по долнитѣ служители се опредѣляватъ отъ общата инструкция за митарственнитѣ стражари.

Чл. 11. За отбѣгване на тайното прекарване стоки, по границата на Българското Княжество, е учрежденъ въоруженъ надзоръ, състоящъ отъ конни митарствени стражари. Тая стража чрезъ волно назираване на лица

преимущественно такива се съставлява, които сж се освободили от военния наборъ; тя се подчинява непосредствено на управителя на мѣстнитѣ митници. Организацията и штатитѣ на митарственната стража сега въ дѣйствиѣ, тъй сжщо правата и обязанности на стражаритѣ се опредѣляватъ отъ инструкцията за митарственнитѣ стражари.

Чл. 12. Службата на стражаръ въ митницитѣ се счита за служба въ запасъ (резерва въ войска), и лицата, които се намѣрватъ по тия длѣжности, не подтѣжатъ на призовъ по военна служба преди да се махнатъ отъ тѣхъ.

Чл. 13. Должитѣ чинове на митарственната стража, кога се намиратъ по обиколки (разлѣзди) по длѣжностъ, изпълняватъ обязанности на караулитѣ. Всѣкий е длѣженъ да ги признава за такива и по исканieto имъ да се спира. При това стражаритѣ се ръководятъ отъ по долу изложенитѣ въ чл. 15—18 правила.

Чл. 14. Тия правила по распореджанието на мѣстното началство трѣба да се окачатъ въ пограничнитѣ мѣста по всичкитѣ полицейски учреждения, и на публичнитѣ мѣста, и да се обявяватъ всѣка година на жителитѣ отъ мѣстната полиция.

Чл. 15. На Митарственнитѣ стражари се позволява да употрѣбаватъ оружие въ слѣдующитѣ случаи:

1) като срѣщатъ контрабандисти, когато обикалятъ за да нагледватъ, ако контрабандиститѣ се не спрѣтъ на повиканieto имъ (заповѣдта имъ) и ако тѣ се противятъ, когато ги хванатъ съ сила;

2) когато контрабандиститѣ или други лица нападатъ открито на стражаритѣ въ време изпълняването на длѣжноститѣ имъ, ако това нападение е направено съ цѣль да отнеме съ сила захванатата контрабанда, или да помогне за прекарването ѝ, и тогава даже, когато нападателитѣ не сж съ нищо въорѣжени;

3) ако се нападне на стражаря, когато той пази касата, стокитѣ, стоварищата, или други нему повѣрени предмѣти, или кога той съгледва че зломшленници се стараятъ да се вижнатъ въ пазенитѣ отъ него мѣста съ чушиѣ (събарии), ако зломшленницитѣ не прекратятъ дѣйствиата си при първото му повиканieto или ако се противятъ при хвананieto имъ.

Чл. 16. Въ всичкитѣ тия случаи стражаритѣ сж длѣжни, колкото е възможно, да се ограничаватъ въ употрѣбление на хладно оружие и да прибѣгватъ до огнестрѣлното само въ крайности.

Чл. 17. Ако въ опредѣленитѣ отъ предидущитѣ членове случаи на необходимостъ стражаритѣ убиятъ иѣкого или го ранятъ, длѣжни сж незабавно да извѣстятъ за това управителя на мѣстната митница и мѣстната полиция.

Чл. 18. Ако се докаже чрезъ изслѣдването, че стражаритѣ, които сж ранени или убили иѣкого, при изпълняването на длѣжностѣта си, не сж отстъпвали въ тоя случай отъ горѣизложенитѣ правила, и сами не сж дали поводъ за тая случка, тѣ се освобождаватъ отъ всякаво наказание. Но ако сж употрѣбили оружие безъ нужда, или преждевременно, тѣ подтѣжатъ на отговорностъ предъ сждѣтъ (чл. чл. 271—272).

Чл. 19. Митарственнитѣ учреждения сж отговорни за всяко забаванieto и притѣснение, което тѣ причинятъ на търговцитѣ и ижтницитѣ.

Чл. 20. Митарственнитѣ учреждения биватъ открити всѣкий день освѣнъ Св. Недѣля и опредѣленитѣ отъ правителството празници, отъ 1 Априлий до 1 Октомврий, сутрѣнъ отъ 8 часа до 12 преди пладитѣ и отъ 2 до 6

послѣ пладитѣ; а отъ 1 Октомвр. до 1 Априлий сутрѣнъ отъ 9 часа до 12 преди пладитѣ и отъ 2 до 5 часа послѣ пладитѣ.

За преминуване на ижтницитѣ и за други негърини отлагания нужди митницитѣ и пунктотѣ трѣба да бждѣтъ отворени всѣкий день и всѣкий часъ безъ никакво исключение.

Чл. 21. Участие въ търговски расправи, приемане на порѣчки и довѣренности по митарственнитѣ работи, въобще и изпълняването на чужди зарѣчки за покупка на стоки още не издадени отъ митарственнитѣ магазини се забранява на чиновницитѣ.

Чл. 22. Всѣкаквъ родъ инструкции и ръководства, които се издаватъ отъ Финансовото Министерство, трѣба да се расирачатъ по митарственнитѣ учреждения въ такова количество, щото да можатъ търговцитѣ да си купуватъ колкото иждѣтъ.

РАЗДѢЛЪ III.

За дѣйствиата на митарственнитѣ учреждения при вземанieto мито на стокитѣ.

ГЛАВА I.

Общи правила.

Чл. 23. Притежателитѣ на стокитѣ, както и всякий корабеначаликъ, гинджия и коларъ (кпрадния) съ стока, щомъ присигне въ митницитѣ, длѣженъ е да постѣжива съобразно митарственнитѣ постановления и да пестѣлива всичкитѣ законни желанія на митницата. Пазянieto на това правило е задължително и за агентитѣ на пароходнитѣ общества и на желѣзнитѣ ижтница.

Чл. 24. Притежателитѣ на прекарванитѣ презъ митарственнитѣ учреждения стоки, и и тѣхнитѣ изпълненици сж задължени да обявятъ стокитѣ си писмено, на български языкъ, върху бланки получавани отъ тия учреждения, по опредѣленната форма.

Чл. 25. Исключение правятъ, отъ изложенното въ предидущий членъ правило, слѣдующитѣ:

а) всичкитѣ предмѣти, които ижтницитѣ носятъ съ себе си, кога идѣтъ отъ вънъ границата, макаръ и да сж даже стока за продажъ, но на които количеството, е такова щото митото имъ да не надминува 25 лева и

б) вноснитѣ и износни стоки, които прекарватъ пограничнитѣ жители, за сума на която митото не е повече отъ 25 лева.

Всѣчки горѣпоменати предмѣти се обявяватъ устно, и се занесватъ въ книгата, по установенната форма.

Чл. 26. За всякий листъ употрѣбенъ за писане на обявленieto се взема гербовъ данѣкъ, а разлѣра и способ на вземанieto на тоя данѣкъ, се опредѣлява отъ общия уставъ за гербовитѣ сборове въ Княжеството.

Чл. 27. Обявленieto на стокитѣ трѣба да съдържа свѣдѣния за количеството, качеството и цѣната на стокитѣ, които се намиратъ въ колетитѣ, за числото на сжщитѣ колети, за номерата и знаковѣтъ (маркитѣ), подъ които сж тѣ забѣлѣжени и за времето на подаването на обявленieto, съ подписа на обявителя. Тѣлото, мѣрката и брой на всичкитѣ стоки трѣба да сж показани въ обявленieto съгласно съ онова, коато е установено за преемѣтване на митото. Качеството на стокитѣ се показва съобразно съ наименованията имъ по тарифата, а стокитѣ не наименовани въ тарифата се показватъ съобразно съ общепотрѣбителното имъ наименование въ търговията, а цѣната на стокитѣ се

показва написана въ левове.

Чл. 28. Ако притежателя на стоката (или негова помощникъ) не знае български езикъ, или сж безграмотни, тѣ сж длѣжни тогава да повѣрятъ съставяннето на обявлението на когото и да е другиго, по тѣхния изборъ; но ако никому не възложатъ това, то обявлението съставлява сжщата митница споредъ словата на притежателя на стокитѣ, или на основание на представителѣ отъ него писма; показването дадено по такъвъ начинъ отъ притежателя на стокитѣ, и подписано отъ него, или засвидѣтелствовано по други начинъ, го обвързва тѣй сжщо, както и собственорѣчно написаното обявление.

Чл. 29. Ако, слѣдъ подписаннето на обявлението преди зачеваннето на преглѣждане, обявителя забѣлѣжи, че е направилъ грѣшка въ наименованнето на стоката, или въ показването на мѣрката, тѣглото, или броя, то оня има право въ течение на 24 часа отъ времето на подаването на обявление, да заяви на митницата въ какво именно се заключва грѣшката. За подобно заявление се направи отъ управителя на митницата, незабавно, съответствена бѣлѣжка на сжщото обявление.

Чл. 30. Не се позволява отварянето на колетитѣ, преди да се пристѣпи къмъ преглѣжданнето на стокитѣ.

Чл. 31. Къмъ преглѣжданнето се пристѣпва слѣдъ 24 часа отъ подаването на обявление и въ присѣствие на обявителя; ако обаче обявителя се помолѣ да стане преглѣжданнето по скоро, то митницата изпълва тая негова молба, като вземе отъ него подписа върху сжщото обявление, че той не желае да се възползува отъ срока, който му се предоставява за поправление грѣшките въ обявлението.

Чл. 32. Кога става преглѣжданнето, между търговцитѣ се пази редъ, споредъ времето на подаването на обявления. Когато чиновницитѣ, които преглѣждатъ стокитѣ, пристѣпятъ къмъ преглѣжданнето на едно обявление, нѣматъ право да го прекъсватъ, и да пущатъ работата си, и да престѣпватъ къмъ преглѣжданнето на друго обявление, преди свършването му.

Чл. 33. Преглѣдвачитѣ сж длѣжни да се увѣрятъ че, въ числото на обявенитѣ стоки, не се намиратъ запрѣтени за внасяние или изнасяние стоки, и да узнаятъ качеството и количеството на обявенитѣ.

Чл. 34. При преглѣжданнето на голѣми партии отъ однородна стока, ако нѣколко колети, но въ всякий случай не по малко отъ десетата частъ на всичкитѣ колети, се видятъ напълно съгласни съ обявлението по качество и количество и търговеца е представилъ първообразната фактура на стокитѣ, въ такъвъ случай стоката, която се намѣрва въ всичкитѣ други колети, може да се непреглѣдва подробно и митото имъ се взема съгласно съ обявлението; въ противенъ случай всичката стока безъ изключение подлѣжи на подробно преглѣждане.

Чл. 35. Безъ преглѣждане въобще и до когато не се е заплатило надлѣжното мито, митницитѣ нѣматъ право да пропускатъ никакви стоки, ако за това нѣма особно разрѣшенне отъ по високата властъ, споредъ установления редъ.

Чл. 36. Митото на стокитѣ се заплаща споредъ показванията на обявителя, за качеството и количеството имъ, съ изключение на случаитѣ предвидѣни отъ по долнитѣ 37—38 членове.

Чл. 37. Ако при преглѣжданнето се издпри, че стока, обложена съ по голѣмо мито, е нарѣчена въ обявлението съ име на стока, която плаща по малко мито, то за такава стока се взема двойно дѣйствителното споредъ тарифата мито; но при това стокитѣ нарѣчени съ названия, които

не се намиратъ въ тарифата, и за качеството на които не може да има съмнѣние, или съ названия на други еднородни съ тѣхъ стоки, обложени съ еднаково мито, то тѣ не подлѣжатъ на штрафно мито.

Чл. 38. Ако обаче стоката е обявена въ по малко количество отъ дѣйствителното, то за удирената повече стока отъ колкото въ обявлението, се взема тройно мито.

Чл. 39. Исклучения отъ установенитѣ правила въ чл. 37 и 38 сж слѣдующитѣ:

1) стокитѣ, които пристигатъ въ митницата наспани безъ никакви обвивки и обвързки, за които въ всякий случай се взема обикновенното мито, споредъ показаното при преглѣжданнето качество и количество и

2) воднитѣ стоки (течности) които сжхнатъ и текжтъ, т. е. които се носятъ изключително въ дървени сѣдове: за тия послѣдни стоки се взема штрафно мито само въ онзи случай, когато качеството имъ е показано въ обявлението по просто.

Чл. 40. Ако при преглѣжданнето на колетитѣ, излѣзатъ между обявенитѣ стоки такива, които никакъ не сж показани въ обявлението, то тѣ се конфискуватъ.

Чл. 41. Ако при преглѣжданнето се издпри, че въ санджцитѣ, буретата, куфаритѣ и денговитѣ сж направени двойни дѣна, или двойни страни, въ които сж скрити стоки, за да не се плаща за тѣхъ мито, то такъвъ видъ стоки се конфискуватъ, и имъ се взема двойно установленото по тарифата мито.

Чл. 42. Запрѣтенитѣ по тарифа стоки, ако сж нарѣчени въ обявлението съ общеупотрѣбителното имъ название, позволено е да се изнасятъ на ново извѣтъ границата, (или въ Княжеството, безъ никакво наказание;) ако обаче тѣ сж обявени подъ наименованнето на друга стока дозволена за внасяние или никакъ не сж обявени, то тѣ се конфискуватъ, а ако при това се намѣрятъ скрити въ показанитѣ отъ предиущия членъ мѣста, то освѣтъ конфискацията, като штрафъ се взема двойната цѣна на тия стоки.

Чл. 43. Ако митницата се не наплати на пълно, по грѣшка, за слѣдующото отъ търговеца мито на стоката, или за други сборове, то търговеца е длѣженъ да заплати не доплатеното, ако митницата го поиска преди истичаннето на една година, отъ деня на свършенното очистване съ мито на обявлението, въ което се е издприло недоплатаннето, а послѣ изминуваннето на тоя срокъ, вѣрка недоплата пада върху виновнитѣ въ това чиновници.

Чл. 44. Въ случай на предплати, повечето взети пари трѣба да се връщатъ на търговцитѣ, безъ да се чака да подаватъ за това прошение, съ това условие, че ако предплатата на митото не надминува 100 лева, то тя се връща отъ самитѣ митници, въ распорѣжданнето на които се отваря по тоя предметъ особенъ кредитъ, ако обаче предплатата съставлява сума по голѣма отъ 100 лева, то митницитѣ за връщане то ѣ се отираватъ до Министра на Финанситѣ. Връщаннето предплати на горѣзложенитѣ основания се допуца само въ течението на една година, отъ деня на заплащаннето имъ. Като измине тоя срокъ, не се прииматъ никакви прошения за връщане на предплатено мито.

Чл. 45. За да се установи еднообразното вземане мито отъ стокитѣ обложено по стойността (ad Valorem), ще се състави единъ общъ цѣнорасписъ отъ компетентни лица. Изнамѣрваннето способъ за събиране на свѣдения за сжществующитѣ цѣни, както и унѣтването къмъ правила относящи се до обработваннето на казанния цѣнорасписъ възлага се на Министра на Финанситѣ.

Чл. 46. Въ случай, когато установенното оцѣнение, споредъ помѣнатия въ предидущия членъ цѣнорасписъ, се намѣри отъ обявителя на вносните стоки не подзволително за него, то митото на стокитѣ, по желанието му засвидѣтелствовано писмено въ самото обявление, се взема въ натура, съ уважение на изложенитѣ въ по долния членъ правила. Митницата продава въ публично наддаване отдѣлената за мито частъ на стокитѣ, и събраната сума, като се наплатятъ разноснитѣ за публикуването на продажбата, и като се даде, щото се пада на обявителя, остатъка се занпсва като мито:

а) ако сж стокитѣ еднородни и съ еднакви цѣни, но сж отъ разни видове, то митото въ натура се отдѣля въ размѣръ на 8% отдѣлно отъ всѣкий видъ;

б) ако стокитѣ сж еднородни и съ разни цѣни, то тѣ се оцѣняватъ всѣко отдѣлно и митницата има право да вземе, по своето усмотрѣние, тая или онаа стока въ количеството на 8% отъ общата стойностъ на стокитѣ. Ако тая отстъпка става отъ нѣколко вида стоки, то съ тѣхъ се постъпва по п. 1;

в) стокитѣ, митото на които не може да бжде отдѣлено въ натура, по причина на тѣхната недѣлнмостъ както: машинитѣ, екипажитѣ (колата), клавиритѣ и т. н., въ ония случаи, когато притежатели не е съгласенъ съ направеното отъ митницата оцѣнение, могатъ да се отстъпватъ на митницата, като се заплати на притежателя цѣната на стокитѣ, опредѣлена споредъ преглѣждането, съ снмание (шконто) на 10%;

г) когато стокитѣ сж донесени съ подрядъ (танпъ) за правителствениитѣ учреждения и обявителя имъ желае да заплати митото имъ, като взема за основание на присѣднуването му, цѣнитѣ установени съ контракти за подряда (танпа), то митницата има право да отхвърли означеното му искание и

д) когато стока, която е прегърнѣла авария, по желанието на притежателя ѝ се продава съ публично наддаване, митото се взема отъ събраната чрезъ продажбата сума.

Чл. 47. Въпроса за вземане двойно и тройно мито отъ неправилно обявени стоки рѣшава се окончателно отъ самата митница, въ ония случаи, когато сумата на штрафното мито въ митницитѣ отъ 1 и 2 класъ не надминува 100 лева; а въ третокласнитѣ и четвекласнитѣ митници 25 лева; но ако тая сума е по голѣма, то рѣшението на означения въпросъ се възлага на Министра на Финанситѣ по представление на митницитѣ.

Забѣлѣжка. Дѣлопроизводството по конфискационната частъ е изложено по долу въ 235—269 членове.

Чл. 48. Когато се представятъ на Министра на Финанситѣ показанитѣ въ предидущия членъ дѣла, както и всѣкитѣ дѣла за които митницата на митарственнитѣ чиновници върху приспособението на стоката къмъ тарифата и цѣнорасписа сж противоположни, митницитѣ сж длѣжни да прилагатъ образци отъ стокитѣ, за които става препирня. Тия образци се предаватъ отъ Министра на Финанситѣ за разсмотрѣнието на особни комисии, състоящи отъ представителитѣ на търговско съсловие, отъ по високитѣ чиновници на митницитѣ и отъ други лица, които произлѣватъ отъ стоки за разрѣшение на распирата. Подобни комисии се събиратъ периодически въ по значителнитѣ търговски центрове; тѣхнитѣ рѣшения за приспособение на стокитѣ не могатъ да се измѣнятъ, и се съобщаватъ за ръководство на всѣки митарствени учреждения по Княжеството.

Чл. 49. Способа за назначение членове въ комисията на експертитѣ (опитнитѣ), сроковетѣ за свикването на тия комисии, възнаграждението което се полага отъ хазната на членоветѣ имъ за тѣхнитѣ трудове, и рѣда на преглѣждането дѣла отъ комисията по митарствена частъ, се възлага на най близкото усмотрѣние на Министра на Финанситѣ.

Чл. 50. Стокитѣ, които подлѣжатъ на препирня, се отнуцатъ отъ митницата, като се заплати за тѣхъ мито въ предположения отъ митницата размѣръ, а за плащането на штрафоветѣ, които се налагатъ за неправилно обявление, се взема отъ притежателя на стокитѣ расписка. Ако се случи да произлѣзе распри между митарствениитѣ чиновници върху приспособението на стоката, митото се взема по найголѣмия размѣръ. Предлатитѣ, които послѣ излѣзатъ на лице, се връщатъ на притежателитѣ на стокитѣ отъ ежидитѣ митници за всѣка сума отъ предназначения за тоя предѣтъ кредитъ.

Чл. 51. Обявленията на стокитѣ въ никой случай не се връщатъ на търговцитѣ, които сж ги подали, а оставатъ да се назятъ въ дѣлата на митницата.

ГЛАВА II.

Особни правила за внасяние на иностранны стоки.

Чл. 52. Понеже размѣра на обложение съ мито на иностранныитѣ стоки зависи отъ това: къмъ произведеницята на коя страна именно принадлежатъ тия стоки, то при приглѣждането имъ обявителя на стокитѣ е длѣженъ да представлява първообразни фактури за стокитѣ съ забѣлѣжка въ тѣхъ:

1) качества и цѣнитѣ на стокитѣ, знакове (маркитѣ) и номерата на колетитѣ и тѣжчината имъ бруто и нето;

2) имената на продавачитѣ или отпратителитѣ на стоката и мѣстата отъ гдѣто е купена стоката (страната на града, фабриката или склада на стокитѣ.)

Забѣлѣжка. Представянето на фактури не е задължително за ония стоки, за които не се взема мито, както и за нѣкои мѣстни произведения на Ромжния и сѣрбия като напр.: добитѣтъ, жита, вино, тютюнъ (послѣдния исклучително изъ Сѣрбия.)

Съставяние списъкъ на тия произведения се възлага на Министра на Финанситѣ; при това послѣ списъка може да се измѣнява по неговото усмотрѣние,

Чл. 53. Ако представенитѣ отъ обявителя фактури се докаже че сж лѣжливи и цѣнитѣ на стокитѣ сж изложени въ тѣхъ съвършено долии, то въ такъвъ случай стокитѣ се оцѣняватъ съгласно съ чл. 62.

Чл. 54. Търговцитѣ занпсватъ въ обявленията свѣдения за произхождението на стокитѣ.

Чл. 55. Рѣда, по който агентствата на дунавското параходно общество предаватъ въ вѣдѣние на митницитѣ иностранныитѣ стоки, които се внасятъ съ параходитѣ на това общество, се опредѣлява отъ слѣдующитѣ подолу правила:

1) агентството е длѣжно да дава на мѣстната митница тарифата на пктуването на параходитѣ, като забѣлѣзва времето на пристиганнето и трѣгването на параходитѣ, ежидо и да извѣстява на време митницитѣ за ония случаи, когато по непредвидени обстоятелства, пристиганнето и отхожданието на параходитѣ не съвпада съ горѣказаната тарифа;

2) стоварването на стокитѣ трѣба да става въ по-

казанитѣ отъ митницата пунктове, и при това отъ изгубването до залъзването на слънцето, освѣтъ въ изжирени случаи, въ които стоварването се позволява и нощно време;

3) слѣдъ пристигването на парахода, агентството незабавно предава на митницата тварителницата (Ladungsliste,) (манифестъ) за всичкитѣ донесени стоки, като забѣлжи въ нея наименованието на парахода, времето на пристиганieto му и направлението на пътуването му, както и качествата, тежчинитѣ на стокитѣ и номерата на колетитѣ.

Преди представянето на казания документъ, митницата има право да позволи стоварването на стокитѣ само върху шленоветѣ и то въ изключителни случаи, когато стоварването не търпи отлагане.

4) единъ отъ чиновникитѣ на агентството предава стокитѣ на митарственния магазинъ по горѣзабѣлжената тварителница (манифестъ), подъ общата подписка на предавача и примача. За повече или по малко стока отъ колкото е забѣлжена въ тварителницата сѣщо и за приемването на повреденитѣ колетѣ се съставлява актъ съ подписа на митарствения управителъ, и магазинеръ, както и на агента който ги предава. Повреденитѣ колетѣ безъ забава се отварятъ и се съставлява подробенъ списъкъ на стокитѣ, които се намѣрватъ въ тѣхъ, съ забѣлжаване на качествата и количествата имъ;

5) послѣ предаването на стокитѣ, агентството е длъжно да извѣсти притежателитѣ имъ за пристигването на адресованитѣ имъ стоки и да взема мѣрки, щото обявленията да се подаватъ на време, понеже въ случай че излѣзатъ стоки, които нѣматъ притежателъ и се продадатъ съ публично наддаване, а и ако се случи нѣкоя повреда на стокитѣ отъ окжсяването на обявлението, митницата не е отговорна предъ агентството за загубитѣ причинени на притежателитѣ имъ;

6) стоваренитѣ стоки, за които още не се е заплатило мито, по исканieto на агентството могатъ да му се върнатъ за изнасянето на ново, на основание на особнитѣ правила изложени въ чл. 91—97. Подобни стоки, слѣдъ като агенцията изпълни всички формалности въ митницата, оставатъ или въ послѣдната до пристигването на парахода, въ който ще се натоварятъ за изнасяние или се държатъ въ стая заключена съ два ключа, които се пазятъ една въ агенцията другия въ митницата;

7) агентството нѣма право да дава частно никому донесенитѣ стоки, безъ знанието на митницата, сѣщо и митницата не предава стокитѣ на притежателитѣ имъ, преди да приеме отъ агентството удостоверение, че всичко което се пада да му заплати притежателя на стокитѣ е заплатено;

8) стоварването на стокитѣ става за сѣтка на агентството, което още е длъжно, докѣтѣ ги предаде на митницата, да пазѣ стокитѣ отъ повреда и отъ влиянието на лошето време, ако тѣ не сѣ принесени въ специалномитарствениитѣ складове;

9) за стокитѣ, които се пренасятъ отъ едно Българско пристанище въ друго, агентството е длъжно да съставлява тварителници (манифести) отдѣлно отъ ония за внасянитѣ отъ чужди страни стоки, споредъ установенитѣ за тоя предметъ правила (чл. 132. п. 4) и

10) ако се издирп, че донесенитѣ съ парахода стоки сѣ предадени въ нѣкоя страна, безъ знанието на митницата, агентството е длъжно, по исканieto на митницата, да я удостовери чрезъ книгитѣ си, на кого именно и ка-

кви стоки сѣ дадени (отпущнати). При това за всѣка загуба на хазната, произлѣзла отъ небрежността и отъ производа на агентството, то е отговорно съгласно съ постановленията на закона (чл. 229).

Чл. 56. по горѣизложенитѣ правила сѣ задѣлжителни и за шкиперитѣ отъ всѣкакъвъ видъ параходи и кораби, които не принадлежатъ на параходнитѣ общества.

Чл. 57. Когато колетитѣ излѣзатъ повече отъ показанитѣ въ товарния листъ, агентството на параходитѣ и шкиперътъ сѣ длъжни да платятъ штрафъ по 10 лева за всѣкий колетъ.

Чл. 58. Когато колетитѣ излѣзатъ по малко отъ показанитѣ въ товарния листъ, агентството или шкиперътъ сѣ длъжни въ течение на единъ мѣсець отъ деня на пристигването на кораба, да представятъ доказателство, че излѣзналитѣ по малко колетѣ сѣ стоварени и предадени на една отъ митницитѣ на Княжеството; въ противенъ случай, тѣ сѣ задѣлжени да платятъ мито за неизлѣзналитѣ на лице стоки, съгласно съ цѣната и качеството на стокитѣ показани въ товарния листъ.

Чл. 56. Ако цѣната на излѣзналитѣ по малко отъ колкото сѣ показани въ товарния листъ стоки е неизвѣстна, то такава се опредѣлява отъ митницата по най-горното качество на стоката, която може да се заключава въ непредставенитѣ колетѣ; при това тя не може да бѣде по-долна отъ двойния фрахтъ за тѣзи колетѣ.

Чл. 60. За помѣнхитото въ чл. 58 доказателство се съставлява копие отъ съставениятъ въ тая митница актъ, въ който се е предадъ колетъ, който липсува въ товарния листъ. За представянето му въ опредѣлния срокъ шкиперътъ или агентството сѣ длъжни да дадѣтъ на митницата расписка въ течението на 48 часа отъ пристигването на кораба или парахода.

Чл. 61. Шкиперитѣ на параходитѣ и корабитѣ, които не принадлежатъ на общества и нѣматъ постоянни управители, длъжни сѣ, преди отхожданieto си отъ митницата, да представятъ париченъ залогъ, равенъ съ суммата на митото, което може да се иска отъ тѣхъ на основание на членове 58 и 59.

Чл. 62. Ако първообразната търговска фактура за вносни стоки не е представена и тѣ принадлежатъ на ония стоки, размѣрѣтъ на обложенieto на които зависи отъ мѣстото на произхождението имъ и митницата нѣма предъ видъ други неподозрителни данни отъ гдѣ тѣ идѣтъ, то митото отъ такава стока се взима по тарифата на оная държава, въ която (тарифа) тая стока е обложена съ най-големъ мито въ сравнение съ другитѣ тарифи.

Чл. 63. Всичкитѣ вносни отъ вънъ границата стоки трѣба да се стоварятъ въ митарствениитѣ магазини съ изключение: а) на стоки съ голѣмъ обемъ и тежки, за които се позволява да се стоварятъ въ митарствениитѣ дворове и пристанища; б) солъ, риба, вино, растителни масла въ бѣчви и въобще всичкитѣ вносни безъ обвързка предметѣ, които могатъ да се стоварватъ въ магазини на параходни общества и въ частни търговски хамбари подъ общи ключове и печати на митницата, агентствата или притежателя на стоката; в) спиртове, газъ, и други легко запалителни вещества, за които въ всякакъвъ случай се заурѣтава да се пазятъ въ правителствениитѣ или въ наетитѣ отъ него помѣщения. Въ ония митници, гдѣто още магазинитѣ не сѣ устроени, а сѣщо и въ случай, когато нѣма мѣсто въ магазинитѣ, реда за пазенieto на непреглѣданитѣ стоки се устатопява отъ Министра на Финанситѣ, отдѣлно за всѣка митница, по представление на управители

на митницата и по съображение съ мѣстнитѣ условия.

Чл. 64. Ако, при преглѣждането на вноснитѣ стоки се намѣрятъ стоки повредени и негодни за употреба или вредителни, и това се признае отъ самия обявителъ, то такива стоки, безъ да имъ се взима мито, се изстребватъ по сношение съ мѣстната полиция: ако обаче притежателя на стокитѣ заяви пренярия за доброто състояние и невредителността на подобни стоки, то дѣлото по тоя предметъ се представя на Министра на Финансите, за да се предаде на разсмотрѣние въ медицинскитѣ свѣти при Министерството на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

Чл. 65. За стокитѣ, които се стоварятъ въ частни магазини и хамбари, обявлението трѣба да се подаде въ течение на тридневенъ срокъ отъ деня на пристиганieto имъ. Въ случай на неиспѣлението на това правило, означенитѣ стоки трѣба да се премѣтватъ за смѣтка на притежателя имъ отъ частни складове въ пунктоветѣ, които се намиратъ въ непосредственото вѣдѣние на митницитѣ; но ако тѣ принадлежатъ на легко запалителнитѣ стоки, то при това се стоварватъ на мѣста особено за тѣхъ опредѣлявани отъ градскитѣ свѣти, далечъ отъ жилищата; за уназване на тоя послѣденъ видъ стоки отъ влияние на лошо време митницитѣ не отговарятъ.

Чл. 66. Сложената въ магазинитѣ на митницитѣ, както и до частнитѣ помѣщения, стока, като се преглѣда, позволява се на притежателитѣ ѝ да я взематъ всичката на веднажъ или на части като заплащатъ мито за онова количество, което пожелаятъ да взематъ.

Чл. 67. Митницитѣ не отговарятъ за откриванieto отъ частни хамбари сложена въ тѣхъ стока, и надлежашето ѝ мито се взима отъ притежателитѣ ѝ тутакси слѣдъ откриванieto на кражба.

Чл. 68. Ако се открадне отъ частнитѣ хамбари стока, още не преглѣдана, то митото ѝ се взима по най голѣмия размѣръ, споредъ показания въ чл. 62 способъ и по най горното качество на стоката, както е показано въ чл. 59.

Чл. 69. Отъ вноснитѣ стоки, сложени въ митарственитѣ магазини, дворове и други мѣста, които се намиратъ подъ непосредственото вѣдѣние на митарствениитѣ учреждения, подиръ истечение на 8. денонощия отъ деня на стоваряването имъ, въ което време стоянието на тѣзи стоки се оставя безплатно, взима се въ полза на касата особенъ сборъ подъ наименованіе складоченъ (магазинажъ), въ слѣдующия размѣръ.

Въ течение на първитѣ 8 деня слѣдъ свършването на привилегирования срокъ.

Отъ всѣкаквъ видъ колетъ на терго по малко:

"	"	"	отъ 2 кантаря	10	нари въ день.
"	"	"	"	2 до 4 кант.	20 нари въ день.
"	"	"	"	4 " 6 "	30 " "
"	"	"	"	6 " 8 "	40 " "
"	"	"	"	8 " 10 "	50 " "
"	"	"	"	по горѣ 10 "	60 " "

Този сборъ за вторитѣ 8 деня се взима въ двоенъ размѣръ срѣщу горѣозначения и за всичкото останало време т. е. подиръ изминуването на 24 дни отъ деня на стоваряването до истечението на годишния срокъ, установленъ за плащаніе мито на стокитѣ, въ троенъ размѣръ.

Магазинажътъ на стоки, докарани безъ да сж обвързани на пакети или накувани, взима се на сжщитѣ основания, съобразно съ тѣхното чисто тѣло.

Забѣлѣжка I. Пароходнитѣ общества се освобождаватъ отъ плащаніе магазинажъ, за слѣдующитѣ стоки:

а) задържанитѣ въ митницата по случай наложение на тѣхъ секвестро, отъ надлѣжната власть и по установлени порядѣкъ;

б) задържанитѣ по причина на авария (повреждане);

в) стоки за принадлежността на които е възникнала пренярия;

г) стоки унжени по потребика не подъ надлѣжнитѣ адреси; и

д) стоки задържани по обстоятелства независащи отъ воля а на общества.

Ако стокитѣ, поименовани въ параграфа г) и д), по измѣнение на обстоятелствата не се изнасятъ пакъ назадъ, а платили митото имъ на мѣстото гдѣто сж внесени, то магазинажътъ имъ се взема на общитѣ основания.

Забѣлѣжка II. Стоки докарани по морекитѣ пристанища, които по заявлението на притежателитѣ имъ, подлѣжатъ или назадъ пакъ да се изнасятъ, или да се проведатъ въ други митници (които се стоварятъ въ митарственитѣ помѣщения, само за по добрия надъ тѣхъ надзоръ отъ страна на митницата) освобождаватъ се отъ плащаніе магазинажъ, въ тоя случай, ако тѣ не останатъ по дълго отъ единъ мѣсець.

Като се свърши този срокъ, ако стокитѣ не сж изнесени изъ порта, магазинажътъ имъ се взима на общитѣ основания.

Чл. 70. Магазинажътъ на стокитѣ се взима при плащанieto митото.

Чл. 71. Отъ числото на вноснитѣ стоки, слѣдующитѣ стоки, при отпущанieto имъ изъ митницитѣ, сж подложени на положение на тѣхъ митарственъ пломбъ въ удостоверение на това, че тѣ сж пренесени въ страната по законенъ начинъ.

1) часовници за въ пазуха;

2) надѣлни отъ драгоцѣни метали и драгоцѣни камани.

Забѣлѣжка. Материяли за опломбирването и оклейването на стокитѣ сж включение на връвта, която се приготвя за смѣтка на хазната за всички митници еднакво, се доставятъ или отъ самитѣ притежатели на стокитѣ, или се поржчватъ отъ митницитѣ, като плати притежателитѣ на стоката разпосекитѣ за поржчката, по утвърдената отъ Министра на финансите такса. (Това правило се отнася и къмъ чл. 120 за стокитѣ, които минаватъ транзитъ, а тѣ сжщо и къмъ членове 100 и 161).

Чл. 72. За вносимия отъ странство тютюнъ и тютюненъ издѣлия се плаща освѣтъ митото, и акцизенъ сборъ въ размѣръ на 1 левъ за оката отъ дѣйствителното тѣло и тютюненитѣ издѣлия се облѣжаватъ съ установенитѣ бандероли за най горний сортъ. Казания акцизенъ сборъ се взема сжщо и за вносимитѣ нантики въ опредѣляемитѣ размѣри по тоя предметъ отъ особенъ уставъ.

Чл. 73. Съ колетитѣ на стокитѣ, които пазятъ въ магазинитѣ и другитѣ помѣщения, що се намиратъ подъ вѣдѣнието на митницитѣ, за които въ разстояние на една година не се е подало обявление, постъпва се по изложениитѣ правила въ по долнитѣ членове.

Чл. 74. Като се измине годишния срокъ отъ деня на влаганieto стоки въ магазинта, митницата публикува продажбата на тия стоки съ наддаване чрезъ обявления, които се съобщаватъ отъ мѣстната полицейска власть и се заплѣватъ на вратата на митницата и на другитѣ правителствени учреждения въ града.

Чл. 75. Слѣдъ истичанieto на единъ мѣсець отъ

дена на публикуването, митницата поканва единия депутат от търговския съд и агентина на консулството на оная държава, на която е подданик притежателя на стоката, и наедно с тях лица отвара подлъжачитъ за продаване колетитъ, съставлява описъ на стокитъ, които се намиратъ въ тяхъ и определя деня и часа на самата продажба, като публикува втори пътъ чрезъ полицията и съ окачени обявления. Ако въ мѣстото, гдѣто се намира митницата, нѣма търговско сѣдилище, то депутатина се поканва отъ градския съвѣтъ, а ако притежателятъ на стоката е неизвестенъ, то се поканва агентина отъ консулството на оная държава, подъ знамето на която е внесена подлъжачата за продаване стока. Ако въ мѣстото гдѣто се намира митницата нѣма консулство, то се извѣстява и консулството въ най близкия градъ.

Чл. 76. Продажбата на стокитъ прави митницата въ присѣствието на сѣщитъ лица, които се поменаха въ предпущия членъ или въ присѣствието само на единъ депутат отъ търговския съдъ или отъ градския съвѣтъ, въ случай че агентина отъ консулството не дойде на определеното за продажба време.

Чл. 77. Водението на продажбата се възлага на едного отъ митарственитъ чиновници по назначение на управителя. Като се свърши наддаването, второ наддаване се не допуска и стокитъ се предаватъ на онова лице, което при наддаването е предложило най голѣмата за тяхъ цѣна, слѣдъ како се объяви три пѣти тая цѣна на присѣствующитъ. Плащанieto на стокитъ става въ брой.

Чл. 78. За слѣдствията на продажбата се съставлява протоколъ съ общата подписка на производителя и на присѣствовавшиитъ при продажбата депутати отъ консулството и търговския съдъ, или отъ градския съвѣтъ, съ изложение на вървежа на търга и показване на имѣната, фамилиитъ и званията на купувачитъ.

Чл. 79. Отъ събраната за стокитъ сума, като се извадятъ станалитъ при продажбата и публикацията разности, наплаща се най напредъ слѣдующото за стокитъ мито, послѣ разноснитъ за доставянието имъ, като: фрахтъ, сигурита и т. н., и на конецъ слѣдующия за стокитъ магазинажъ.

Размѣра на митото, за стокитъ обложени *ad valorem* (по стойността), се определява отъ размѣра на събраната отъ продажбата сума, като се извадятъ разноснитъ отъ нея.

Чл. 80. Остатъка отъ събраната сума се предава подъ квитанция на консулството на подлъжачата държава, т. е. на оная на която е подданикъ адресователя на стоката, или въ случай, че това лице е неизвестно, на оная държава подъ знамето на която сж били внесени стокитъ.

Чл. 81. Ако продаваемата за необявление стока въ течението на една година е принадлежала на подданикъ отъ Българското Княжество, или при неизвестността на сѣщия притежателъ е била допосена отъ български подданикъ, то агентитъ на иностраннытъ консулства не се поканватъ да взиматъ участие въ продажбата и съ наддаване. Паричния остатъкъ поменатъ въ предпущия членъ се дава на онова лице, което представи неоспорими доказателства, че продаденитъ стоки му принадлежатъ.

Ако Митницата нѣма предъ видъ такова лице, то паритъ се плащатъ въ ковчежничеството въ депозитъ въ течението на една година, а като се измине той срокъ записватъ се като случаиенъ приходъ на хазната.

Чл. 82. Когато притежателятъ на такива стоки, които скоро се развалятъ, не се явятъ да подадатъ обяв-

ние, стокитъ се продаватъ съ публично наддаване, споредъ остановения редъ безъ да се чака истичането на годишния срокъ отъ деня на внасянието имъ, и когато е нужно, съ съгласието на иностраннытъ консулства; а въ всякий случай съ повикване на купувачитъ чрезъ полицията и чрезъ обявления.

Забѣлѣжка на гл. II. Правилата за дочакване на корабитъ, които пристигатъ въ митницитъ, показани въ членове 23, 24, 26 и 27 на привременната инструкция за управителитъ и чиновницитъ на митарственитъ учреждения, утвърдена на 10 Марта 1879 год., отнасятъ се само за ония кораби, които сж предназначени исклучително за пренасяние на стоки. Ако обаче подобнитъ кораби се спрѣтъ при митницитъ само за кратко време, то изложението въ чл. 23 на инструкцията правило, за запечатане на стѣлбната дупка на кораба (*écoutille*) или за поставяние въ него стражари, пази се само въ такъвъ случай кога корабитъ оставатъ да приношуватъ въ пристанището.

ГЛАВА III.

Особни правила за изнасяние стоки отъ вънъ границата.

Чл. 83. Относително до натоварването износни стоки въ корабитъ, палятъ се правилата изложени по горѣ въ п. 2 на 55 чл. за вноснитъ стоки.

Чл. 84. Износнитъ стоки, преди да се натоварятъ, трѣба да се преглѣдатъ, а заплащанieto на митото може да се отлага до свършването на натоварването; подъ отговорността на митницитъ за правилното постъпване на митото.

Чл. 85. Преглѣжданieto може да става на мѣстото на натоварването; за стокитъ обаче, които се принасятъ въ митарственитъ магазини по желанието на притежателя имъ, постъпва се споредъ правилата изложени по горѣ въ членове 69, 70 и 73, за магазинажа и годишния срокъ на подаването обявления като за вносни стоки.

Чл. 86. Шкиперитъ на корабитъ и агенствата на параходнитъ общества, преди заминуването на корабитъ отъ митницата, длѣжни сж да се увѣрятъ, че за всичкитъ натоварени на тяхъ стоки се е заплатило мито, и да искатъ за това отъ притежателятъ на стокитъ, да представятъ митарствени квитанции за стокитъ. Колетитъ натоварени тайно безъ знанието на митницата, трѣба да се стоварватъ и пращатъ въ нея, безъ да се чака тя да ги потърси.

Чл. 87. За пренасяние на стоки, за които не е заплачено мито и за послѣдованата отъ това загуба на хазната, отговарятъ шкиперитъ и агенствата на основание постановленията на закона, солидарно съ притежателятъ на стокитъ (чл. 201).

Чл. 88. Ако притежателя на предназначениата за изнасяние отъ вънъ границата мѣстна стока, на която митото за изнасяние е платено, по измѣнение на обстоятелствата пожелае да остави тая стока въ сѣщото мѣсто, дава му се право да вземе назадъ рѣченото мито, съ условие да подаде прошение за тоя предметъ на митницата не по късно отъ третия денъ слѣдъ плащанieto на митото; по магазинажъ, който е постъпналъ въ хазната отъ такъвъ видъ стока, въ никакъвъ случай не се връща.

Чл. 89. За удовлетворение просбата на притежателятъ на стоката, да имъ се върне платеното за изнасяние мито, на основание на предпущия членъ, отвара се осо-

бенъ кредитъ въ непосредственното разпореждане на митницата. Връщането на митото не става преди съставянето актъ отъ страна на митницата и децутатина (члена) на градския съветъ за това, че стокитъ дѣйствително не сж изнесени. Въ тоя актъ се помѣстватъ всичкитъ свѣдѣния, що се намиратъ въ обявлението на стокитъ. Рѣшения актъ наедно съ прошеннето на притежателя на стокитъ и съ квитанцията на плащането на подлѣжащото за връщане мито, се прилага при обявлението, за да се нази въ дѣлата на митницата.

Чл. 90. Въ случай когато износната стока, за която се е заплатило мито не се изнесе отъ вжнъ границата въ течението на 6 мѣсяца отъ деня на плащането на митото, то дадената отъ митницата квитанция за плащане на митото губи своята сила, и притежателя на подобна стока при изнасянето ѝ длѣженъ е да подаде втори актъ обявление, и да заплати слѣдующето за стоката мито, спорѣдъ общитъ основания.

ГЛАВА IV.

Обособни правила за изнасяние на ново на иностранитъ и внасяние на мѣстнитъ стоки.

Чл. 91. Дозволенитъ за внасяние стоки, можтъ по желанието на притежателитъ имъ да се изнесатъ на ново отъ митницитъ въ течението на едногодишенъ срокъ отъ деня на внасянето имъ безъ да имъ се взема мито. Запрѣтенитъ обаче за изнасяние стоки, както по тарифата, тъй сжщо и по особнитъ разпореждания на Министра на Финанситъ, трѣба да се внасятъ на ново въ течението на единъ мѣсець.

Чл. 92. Слѣдъ изминуването на означенитъ въ предидущия членъ срокове запрѣтени стоки се конфискуватъ въ полза на хазната, а дозволенитъ за внасяние подлѣжатъ подъ дѣйствието на общитъ правила изложени въ членъ 74—81.

Взетитъ пари отъ продажта на запрѣтенитъ по тоя членъ стоки, записватъ се като случайни доходъ на хазната.

Чл. 63. Вноснитъ стоки, за които вече се е заплатило мито, не е позволено да се изнасятъ на ново съ връщане на това мито, но колониялнитъ стоки и всѣки други, които не сж произвеждени на България и сж заплатили мито, когато се изнасятъ отъ вжнъ границата, освобождаватъ се отъ плащане мито за изнасяние, както това е наредено по горѣ въ чл. 3.

За стокитъ, които не можтъ да се отнесжтъ къмъ тая послѣдната категория, ще се състави отъ послѣ извлечение.

Чл. 94. Дозволява се изнасянето на ново не само на ония стоки, които не сж още преглѣдани, но и на ония, които сж се вече преглѣдали по желанието на притежателя имъ, безъ да се е заплатило митото имъ а послѣ това сж обявени за изнасяние на ново.

Чл. 95. Обявленията, за изнасяние на ново на стоки пристигнали отъ чужбина, трѣба да се подаватъ отъ притежателитъ имъ, а за отжтвнието или неизвѣстността имъ, отъ шкиперитъ и отъ агенствата на пароходнитъ общества, които сж донесли стоки. За написване обявления се употрѣбляватъ бланки, по установената форма за вноснитъ стоки, за които обявителя саморочно написва на горнийтъ край на бланковетъ „за изнасяние на ново.“

Чл. 96. Когато стоки вече преглѣдани се обявятъ за изнасяние на ново и при преглѣждането имъ сж се

явили несходства, които влекатъ съ себе си или уголтмиваннето на штрафа и на митото за внасяние, или конфискицията, то изнасянето имъ на ново не се позволява другоаче, освѣнтъ съ условие на плащане установления отъ членоветъ на настоящия уставъ штрафъ, и слѣдъ извършването на конфискицията.

Чл. 97. Когато, стоки се изнасятъ на ново, не се прави подобно преглѣждане, ако на това нѣма особени причини, но ако сжществува основателно подозрѣние, че въ назначаемитъ за внасяние на ново колети се намиратъ стоки названи въ обявлението на други наименования, т. е. ако запрѣтенитъ сж названи дозволени и наплатенитъ, съ мито не сж събрани по качеството и количеството, въ такъвъ случай всичкитъ тия колети се преглѣждатъ по дробно на ново въ митницата, въ присѣствие на обявителя, и тѣхното изнасяние на ново се дозволява само подъ опредѣленото въ предидущия членъ условие.

Чл. 98. Всичкитъ дозволени вносни и износни стоки, които се внасятъ отъ границата или се изнасятъ отъ вжнъ границата за кратковременни срокове, за спекулация въ изработваннето имъ и за други особни цѣли освобождаватъ се отъ плащане мито на внасяние и изнасяние, като се запазватъ относително тия стоки изложенитъ въ долнитъ членове правила.

Чл. 99. Притежателитъ на стокитъ, които се испрацатъ за продажъ по панаиритъ и другитъ мѣста за продажба (сборове), по двѣтъ страни на границата и смѣтатъ да върнатъ тия стоки пакъ назадъ, ако се не продаждтъ, длѣжни сж да поменжтъ за това си желание въ обявленията, които подаватъ.

Чл. 100. Митницата, като преглѣда найъ внимателно подобния видъ стоки, длѣжна е да постави върху всичкитъ печатитъ си, а за каранитъ животни да състави само подробенъ описъ и послѣ като вземе въ залогъ сумми, равна на надлѣжното вносно или износно мито, да пропустне стоката съгласно съ общитъ основания, като запише рѣчения залогъ въ особната книга на депозититъ и заблѣжки въ дадената на притежателя квитанция, числото на поставенитъ върху стокитъ пломби и печати (гл. чл. 74 бѣл).

Чл. 101. Ако обаче стокитъ сж такива, што запечатването имъ е невъзможно и споредъ мнѣнието на митницата съставяннето само на единъ описъ, не обезпечава достаточнo интереситъ на хазната, то отъ всяка стока се отбиратъ по двѣ проби; едната отъ тѣхъ се запечатва съ печата на митницата и се предава на притежателя имъ, а другата подъ печата на отправителя (товарача) се нази въ митницата за изнасяние.

Чл. 102. Ако стокитъ се върнатъ назадъ преди изминуването на тримѣсячния срокъ отъ деня на влягането на залога, то слѣдъ предявяването на квитанцитъ имъ, и като се сравнятъ въврщанитъ стоки съ обявлението и съ показанитъ въ предидущия членъ описъ, и проби, митницата обръща отъ пазения залогъ въ мито само онова количество, което по смѣтка трѣба да се вземе отъ писанитъ по обявлението стоки, а остатъка дава на притежателя имъ въ брой, и като снеме печатитъ, които е поставила върху колетитъ, пропуца ги на общитъ основания.

Чл. 103. Ако обаче притежателя на стокитъ пожелае да ги върне не презъ оная митница, въ която е внесълъ залогъ, то въ дадената му квитанция трѣба да се помене това, като се наименоува митницата, гдѣто той има намѣрени да испрати стокитъ си, кога ги връща. Въ тоя случай

съставения при изнасянето на стоките описъ и пробата на стоките се проваждатъ отъ митницата на изнасяние — въ митницата на внасяние.

Суммата, която трѣба да се върне на притежателя на стоките, не му се дава преди да представи удостоверение отъ митницата на внасяние, какви сж именно били стоките и въ какво именно количество сж били върнати пакъ назадъ.

Забѣлѣжка. За избѣгване на недоразумѣнията, кога се зачисляватъ залозите въ мито, то такова зачисление въ потребни случаи не трѣба да става преди предварителното споразумѣние, слѣдъ изминуването на установения тримѣсеченъ срокъ, на митницата въ която се пази залога съ онай презъ която притежателя на стоките е ималъ намѣрение да ги върне.

Чл. 104. Ако между вписаните отъ границата стоки, на основание на предидущите членове 99—103, се намѣрятъ стоки никакъ не забѣлѣзани въ описа и въ представените отъ притежателя квитанции, то за подобни стоки трѣба да се подаватъ обявления съгласно съ общите основания; ако при това тия стоки сж показани отъ притежателя имъ съ измама, като стоки изнесени отъ мѣстото и не подложени на мито, то отъ тѣхъ се взема двойно мито.

Чл. 105. Установеното по горѣ въ чл. 99 правило се приспособява сжщо и върху неизработените мѣстни произведения, които се изнасятъ отъ вънъ границата за изработване и отъ послѣ пакъ се внасятъ въ княжеството. Слѣдъ като се направи установеното преглѣждане на тия стоки, слѣдъщото отъ тѣхъ мито за изнасяние се обезпечава съ показания въ чл. 100 залогъ.

Чл. 106. Срокъ, за внасяние пакъ назадъ отъ границата на изработени тамо сурови произведения, полага се 6 мѣсеца.

Чл. 107. При внасянето на ново изработените въ чужбина произведения, подава се за тѣхъ повторно обявление, по обща форма, установена за вносните стоки, съ прилагане на квитанциите за внасяние залогъ. Слѣдъ като стане преглѣждането на това обявление, пристигналата стока се оцѣнява, на основание на тарифата, цѣнорасписа, или базарните цѣни; отъ оцѣночната сума се изважда стойността на стоката, въ какъвто видъ се е изнесла отъ вънъ границата (опредѣлявана на сжщитѣ основания), и послѣ се присѣта митото отъ прибавената цѣна на стоките.

Чл. 108. Пограничните жители се освобождаватъ отъ плащане мито за житото, което ся внася и изнася отъ княжеството за смилане, съ това условие, че сѣленото отъ това жито брашно, ще да се върне пакъ въ течението на 20 дневенъ срокъ, и че въ случай на продажба, или размѣняване, надлѣжното вносно и износно мито, ще да се обезпечи съ залогъ.

Чл. 109. Притежателите на стада, домашни добитѣкъ, които проваждатъ отъ вънъ границата за прехрана (паша), се освобождаватъ отъ плащане вносно и износно мито за тоя добитѣкъ, когато той се докарва пакъ назадъ въ княжеството въ слѣдующите срокове, отъ деня на прекарването му отъ вънъ границата:

- а) свините въ течение на 4 и
- б) рогатия добитѣкъ, жребци, овци и кози, въ течението на 8 мѣсеца.

Чл. 110. При прекарването добитѣка отъ вънъ границата на прехрана (паша), а сжщо и при връщането му въ Княжеството, въ опредѣлените отъ предидущия членъ срокове, палятъ се сжщитѣ правила, установени отъ по-

горните 99—103 членове, относително до изнасяните по панаирите стоки.

Чл. 111. За купения и размѣненія въ чужбина добитѣкъ, сжщо и приплода отъ стадата, които сж били на прехрана (паша), заплаща се мито на внасяние споредъ общите основания, като запазватъ установения редъ за обявления на вносните стоки, а за оказаните се по малко отъ означения въ описа се взема износно мито.

При това ако притежателя на размѣненото животно не представи въ митницата фактъ на размѣняването му, и върнетъ на сличенето добитѣка съ съставения при прекарването му отъ вънъ границата описъ, взема му се двойно мито.

Чл. 112. Установените отъ членове 109—111 правила се простиратъ и за вкарвания отъ чужбина добитѣкъ на прехрана (паша) въ Българското Княжество, съ тая разлика, че при прекарването му пакъ отъ вънъ границата за приплода, купения и размѣнени животни се взема мито въ опредѣления за износните стоки размѣръ и съ запазване на общите по изнасянето редъ, а отъ животните, за които се е узнало, че сж останали въ Княжеството, взема се вносно мито.

Чл. 113. Слѣдъ изминуването на опредѣлените въ членове 102, 106 и 109 срокове, суммите внесени като залогъ на мито, отъ испращаните по панаирите стоки и за изработване, а сжщо и отъ прекарвания на прехрана (паша) добитѣкъ, зачисляватъ се по принадлежността, като вносно или износно мито, въ цѣлата цифра на постигнатото имъ.

ГЛАВА V.

Особни правила за прекарваните чрезъ транзитъ стоки.

Чл. 114. Който желае да прекара инострани стоки транзитъ презъ Българското Княжество, длѣженъ е да подаде обявление въ 2 екземпляра по установената за вносните стоки форма, като напише съ собствената си рѣка върху бланка „за прекарване транзитъ“ и яви презъ коя Митница стоките ще се изнесатъ отъ Княжеството. Слѣдъ като се извършатъ изложените по доло формалности митницата издава на търговеца транзитенъ листъ, въ който се поясняватъ всички свѣдѣния отъ обявлението и поръчителството.

Чл. 115. При преглѣждането на испращаните стоки транзитъ, митницата при внасяние се ограничава съ отварянето на не повече отъ десетата частъ на обявения колети, а ако тѣ сж по малко отъ десетъ отваря се само единъ колетъ.

Стоките колкото се може не се разбъркватъ, за да могатъ пакъ да се намѣстятъ въ мѣстата си.

Чл. 116. Митницата пристѣпва къмъ подробното преглѣждане на всичката безъ изключение обявена стока, ако стоките колто се намѣрватъ въ най напредъ отворените колети, пазватъ неправилно обявени по качество и количество.

Чл. 117. За всичко щото излизе на явѣ, въ преглѣждането на транзитните стоки, правятъ се бѣлѣжки и на двата екземпляра на подаденото обявление.

Чл. 118. Върху неправилно обявения стоки и съвсѣмъ не обявения се приспособяватъ изложените въ чл. 37—42 правила. При това слѣдующия отъ такива стоки штрафъ се присѣта сжщо като отъ вносни стоки.

Чл. 119. За обезпечение на надлъжното по обявление вносно мито се представлява въ митницата: 1) или нариченъ залогъ, на сжщитъ основания, споредъ които подобенъ залогъ се допуца отъ постановленията на предидущата глава на настоящия уставъ, или писмено задължение отъ притежателя на стокитъ за плащането на това мито; 2) или накрайно когато писменното задължение на притежателя на стокитъ се види на митницата недостатъчно, поръчителство на друго състоятелно и заслуживающе довърне лице.

Чл. 120. Като се изпълни това, върху колетитъ се прилагатъ митарствени пломби, тъй щото стоката да не може да се извади, безъ да се повредятъ вървитъ на които сж окачени пломбитъ, и както въ обявлението, тъй сжщо и въ дадения на притежателя транзитенъ листъ, трѣба да е точно явено по колко пломби е приложено отдѣлно на всѣкий колектъ (гл. чл. 71 бѣл.) пломбитъ на единъ колектъ не трѣба да надминува числото четири; за всѣкий пломбъ ще се взима по тридесетъ сантима.

Чл. 121. Срока на транзитно прекарване стоки отъ вносната до износната митница не може да надминува 6 мѣсеца и се отнежда отъ Министра на Финанситъ, съобразно съ назначаемитъ отъ него маршрути (чл. 7).

Чл. 122. Като пристигнатъ транзитнитъ стоки въ митницата на изнасяние, тая послѣдната провѣрява видѣтъ, качеството, количеството и тѣглото на колетитъ и цѣлостта на приложенитъ пломби, по представени отъ притежателя транзитенъ листъ. Сжщността на стоки, не вложени въ колети, ще се удостоверява съ проби добръ запущени и опломбирани въ торби; на животни съ подробенъ описъ за тѣхното количество, видъ и пр.

Чл. 123. Въ ония случаи, когато на който и да е колектъ, пломбитъ и вървитъ излѣзатъ или повредени, или съвсѣмъ снетъ, то стоката която се намира въ тоя колектъ подлага се на подробно преглѣждане, и ако при това се издиръ липсуване или промѣняване на стоката показана въ транзитния листъ, то за издиреното се съставлява забѣлжка въ него подъ общата подписка на преглѣдачитъ и на представителя на стокитъ съ пояснение какви именно стоки липсуватъ и съ какви стоки сж промѣнени.

Чл. 124. Слѣдъ като се извърши изложението въ предидущия членъ, позволява се изнасянието на стокитъ отъ вѣнъ границата, а транзитния листъ, съ забѣлжка на излѣзването на лѣвъ въ преглѣждането и по изнасянието на стокитъ отъ вѣнъ граница, се предава на притежателя който го представя въ митницата на внасяние, а послѣдната освобождава вносения му залогъ, като задържи наритъ за надлъжния штрафъ, ако има таквъ. Означенитъ нари взема митницата на внасяние отъ поръчителя, или отъ сжщия притежателъ на стокитъ съгласно съ дадената му записка.

Чл. 125. За улеснение на транзитното пренасяние Министра на Финанситъ има право да разрѣшава на митницитъ, чрезъ които се изнасятъ транзитнитѣ стоки отъ вѣнъ граница, да връщатъ на притежателитъ на тия стоки сръбцу вносенитъ имъ въ митницата на внасяние залогъ, ония сумми, които дѣйствително трѣба да имъ се дадатъ, отъ особно отворения за тоя предметъ кредитъ.

Чл. 126. Отварянето по нхтя на колетитъ съ транзитни стоки се запрѣтвява. Ако обаче стокитъ сж измокренни, или по друга случайность, която изисква необходимото отваряние на колетитъ и прехвърлянето на стокитъ, то притежателя имъ е длъженъ да извѣсти за това най-близъ

ската полицейска власть, която отъ своя страна командирова (исираца) деутатинъ за да снесе пломбитъ и да състави подробенъ описъ на изваденитъ стоки. Слѣдъ като се свърши работата и като се пакъ наредятъ и намѣстятъ стокитъ, колетитъ въ които сж тѣ помѣстени, се запечатватъ отъ полицейския деутатинъ, а съставения описъ се исираца въ митницата на внасяние, съ прилагане на отпечатъка отъ печата, и съ увѣдомленieto полицейската власть за причинитъ на отварянето на колетитъ и на снетитъ пломби.

Чл. 127. Отъ транзитнитъ стоки, които липсатъ по нхтя, взема се двойно вносно мито, а ако се издиръ, че липсавитъ стоки сж промѣнени съ други, които съ измама се изнасятъ като транзитни, то отъ тия послѣднитъ стоки се вземе още и двойно износно мито.

128. Ако слѣдъ изнасяването на назначения срокъ за пренасяние отъ митницата на внасяние до митницата на изнасяние, транзитнитъ стоки не се изнесжтъ отъ вѣнъ границата, то за тѣхъ въ всякаквъ случай се плаща вносно мито, и при най-забавното имъ изнасяние отъ Княжеството, съ тѣхъ се постъпва като съ износни стоки на общитъ основания.

Чл. 129. Прекарването чрезъ транзитъ на запрѣтенитъ за внасяние въ Княжеството стоки, може да се позволи само съ особното всѣкий нхтъ разрѣшение на Министра на Финанситъ, въ косто се показва срока на нхтуванито имъ и мѣркитъ за предварване на възможнитъ при прекарването имъ злоупотребления.

Чл. 130. Ако се намѣри за необходимо запрѣтенитъ стоки да се прекарватъ транзитъ не другоаче освѣтъ подъ надзора на командировани митарствени чиновници и стражари, то притежателитъ на стоката сж длъжни да заплащатъ на тия лица суточнитъ нари (дневни), които имъ се падатъ споредъ утвърдената отъ Министра на Финанситъ такса.

Чл. 131. Нхтищата, по които ще минаватъ транзитнитъ стоки презъ България, сж приложени въ края на настоящия уставъ.

ГЛАВА VI.

Особни правила за мѣстнитъ стоки, които се пренасятъ отъ едно мѣсто на друго.

Чл. 132. При пренасянието на мѣстнитъ стоки отъ едно пристанище на Българското Княжество въ друго, назятъ се сжщитъ правила, които сж постановени по горѣ въ глава IV, за изнасянитъ по понари стоки, които не се връщатъ презъ сжщата митница, отъ гдѣто сж изнесени за отъ вѣнъ границата, съ долъзабѣлжаната разлика:

- 1) за такова пренасяние се опредѣлява 3 мѣсеченъ срокъ;
- 2) ако кораба, който пренася стокитъ, е тъй направенъ щото хамбари му да може да се запечататъ и опломбира, то нѣма нужда да се прилагатъ пломби и печати върху всяка стока положена въ подобенъ хамбаръ, а се запечатватъ само канацитъ му;
- 3) засвидѣтелствованията отъ митарствени чиновникъ по изнасянието на стокитъ копия на съставляемия описъ, за пренасянитъ не запечатани и не опломбирани стоки, се предава на шкипера отъ кораба, за да я представи на митницата гдѣто той отива;
- 4) Товарителницитъ (манifesитъ) които съгласно съ чл. 55 п. 9 се представляватъ за стокитъ отъ мѣстно

происхождение отдѣлно отъ иностраннитѣ стоки, трѣба да се засвидѣтелствуватъ въ мѣстата на натоварването или съ подписа на митарствения чиновникъ, който се занимава съ товарнието и съ прилагането печата на мѣстната митница.

133. Ако обаче кораба, който пренася мѣстнитѣ стоки отъ едно пристанище на друго, потъне наедно съ товара си, или ако би по причина на авария, товара да се пехвърли въ морето, то като се представятъ законни доказателства, че казанитѣ случаи дѣйствително сж станали, внесеня залогъ за обезпечение на износното мито на изгубенитѣ стоки се връща незабавно цѣлѣ на притежателя имъ.

Чл. 134. Натоварването на мѣстнитѣ стоки въ ладии отъ прибрѣжитѣ жители, за да ги пренесжтъ на другитѣ пунктове на брѣга, позволява се и отъ вѣнѣ пристанищата съ унаваннето слѣдующитѣ правила:

1) за натоварването на стокитѣ трѣба да се испроси писмено разрѣшение отъ управителя на митницата;

2) това разрѣшение трѣба да се предави на стражаритѣ отъ ови поствѣ, които пазятъ пункта на границата, гдѣто се предполага да стане натоварването;

3) слѣдъ натоварването, ладитѣ, безъ да се спиратъ на чуждестранния брѣгъ, трѣба да се онжатъ направо къмъ митницата, отъ управителя на която е получено разрѣшение за натоварването, за изпълване на митарствениятъ обряди;

4) надзора, за изпълнение на положеното въ предпущия пунктъ правило, е обязаностъ на митарствената стража. А неиспълнението му подлага притежателятъ на стокитѣ подъ наказание, като за тайно прекарване стоки.

Чл. 135. Сжщо стокитѣ отъ мѣстно происхождение можжтъ да се стоварватъ вѣнѣ отъ пристанищата, слѣдъ като преминатъ презъ всичкитѣ митарствени обряди, и слѣдъ даването отъ управителя на мѣстната митница писмено разрѣшение по тоя предмѣтъ.

ГЛАВА VII.

Особни правила за транспортни стоки отъ една митница до друга въ Княжеството.

Чл. 136. Когато отъ търговцитѣ или експедициснитѣ докарать стоки презъ една митница и пожелатъ да се плати митото въ нѣкой другъ градъ, гдѣто има митница, длъжни сж да подаджтъ въ вносната митница декларация въ два екземпляра (обр. № 27 . . .) съ показване числото на колетитѣ, видѣтъ на стокитѣ и маркиѣтъ, номерѣтъ, тежината на всѣкий колетъ, както и стойността.

Обявлението бива всѣкога придружено отъ полицията де карикю, или отъ тварителнитѣ писма дадени отъ мѣстото гдѣто се товарятъ, или отъ оригиналнитѣ фактури на стокитѣ, ако се не представятъ подобни акти, то въ такъвъ случай притежателятъ или експедициснитѣ на стокитѣ сж длъжни да подаджтъ обявление съ подробни обяснения на стокитѣ, както е показано въ чл. 27.

Чл. 137. При пригѣждането на транспортнитѣ стоки, вносната митница се ограничава само върху числото на колетитѣ и видѣтъ, маркиѣтъ, номеритѣ и тежината на всѣкий колетъ. Ако при това пригѣждане се намѣрятъ въ по голѣмо количество отъ показаното въ обявлението, то излишѣжтъ се конфискува. За намѣренитѣ особености относително тежината на колетитѣ нѣма да се налага за тѣхъ никакви наказания; тѣ се забѣлѣжватъ само въ об-

явлението отъ пригѣждачитѣ за да се иматъ предъ видѣ при съставленето на транспортний листъ.

Чл. 138. Когато вносната митница има съмнѣние за правилното обявление, откопсително видѣтъ на стокитѣ, тѣ има право да пристѣпн къмъ подробно пригѣждане. Въ такъвъ случай за нарушенията, които би се издирили, съставя се актъ и се налагатъ предвиденитѣ наказания въ чл. 37—42.

Тия наказания ще се налагатъ само когато нарушение би причинило нѣкоя загуба на казната или би улеснило прекарването на нѣкои запрѣтени стоки.

Чл. 139. Притежателятъ и експедициснитѣ на стокитѣ длъжни сж да представятъ въ митницата или нарѣченъ залогъ или писмени обязательства съ здрави поржчителства, чрезъ които се обзалагатъ да закарать въ опредѣлений срокъ стокитѣ си на назначената митница и да представятъ отъ нея удостовѣрение, че сж заплатили надлѣжното мито. Управителятъ на митницитѣ сж отговорни за състоятелността на лицата, които приематъ за поржчителствата; за това тѣ иматъ право да отказватъ поржчителството на ония, въ които не намиратъ достаточна състоятелностъ.

Чл. 140. Срокътъ, въ който стокитѣ трѣба да бѣжджтъ закарани на назначеното си, ще се опредѣлява споредъ разстоянието между вносната и вжтрѣшната митница, като се сжѣта на день двадесетъ километра.

Чл. 141. Слѣдъ като се извършатъ въ горѣизложенитѣ членове формалности, митницата опломбирва колетитѣ съгласно чл. 120 и издава транспортенъ листъ (обр. № 28) въ който се поясняватъ всичкитѣ свѣдѣния отъ обявлението и поржчителството. Тоя листъ, който трѣба да придружава стокитѣ до назначената митница, дава се на притежателятъ или експедициснитѣ на стокитѣ съ задължение щото слѣдъ 20 дни отъ изтичанieto на срокътъ да повърнатъ въ вносната митница листѣтъ удостовѣрелъ отъ оная, която е приела и пригѣждала стокитѣ.

Чл. 142. Като пристигнатъ стокитѣ на означената митница, тя повѣрѣва видѣтъ, качеството количеството и тежлото на колетитѣ и цѣлостъта на приложенитѣ пломби, споредъ транспортний листъ и поствѣ пристѣпва къмъ пригѣждането на стокитѣ.

Чл. 143. Ако при пригѣждането на представенитѣ колетѣ се намѣрятъ въ по малко количество отъ показаното въ транспортний листъ, то обявителѣтъ или поржчителѣтъ длъженъ е да плати цѣлата стойностъ на съдържанитѣ се стоки въ липсалитѣ колетѣ. Тѣзи стойности ще се сжѣта за 25 килограми тежестъ най малко хиллада лева. Това плащане ще става въ митницата, която е испратила транспортнитѣ стоки, споредъ приетитѣ свѣдѣния отъ вжтрѣшната митница, която въ такъвъ случай, не ще да удостовѣрѣва въ транспортний листъ освѣнъ за представенитѣ колетѣ. Ако отъ представенитѣ колетѣ се намѣрятъ особености въ видѣтъ или тежината имъ, то размѣненитѣ колетѣ се конфискуватъ и освѣнъ това отъ обявителѣтъ или поржчителѣтъ се взема стойността на скрипитѣ колетѣ, споредъ както е предвидено въ първата алинея на настоящий членъ.

Въ случай на изгубване на стокитѣ въ време на транспортѣтъ, происходяще отъ нѣкое обстоятелство на форца мажора, както: пожаръ, кражба, или други отъ такова сжщество, то предвиденитѣ въ настоящия членъ наказания не ще се налагатъ, ако интересующитѣ се докажатъ причината на изгубването стокитѣ чрезъ акти съставени отъ властѣта на мѣстото, гдѣто би си случило

подобно нещастие. Въ такъв случай притежателът или поручителът е длъжен да заплати само митото на стоката.

Чл. 144. Щомъ се повърне транспортний листъ, потвърденъ отъ вътрѣшната митница, представя се на тѣзи която е транспортирала стокитѣ.

Тѣзи послѣдната митница, освобождава залогътъ на обявителътъ или унищожава поръчителство му.

Ако транспортний листъ не бѣде представенъ на опредѣленото време, съгласно членъ 141, то митницата, която е издала този билетъ, ще преслѣдва подписавиштъ се въ задължителното да платятъ двойно мито. Ако и отъ послѣ въ продължение на два мѣсеца не представи никакъ билетъ ще се преслѣдва съгласно съ първата алинея на членъ 143.

ГЛАВА VIII.

Особни правила за антрепозитнитѣ стоки.

Чл. 145. Стоки вносими отъ вѣнъ границата въ голѣмо количество, по желанието на търговцитѣ, ще могатъ да се стоварятъ и въ частни магазини въ видѣ антрепозитъ подъ надзорътъ на митницата, до гдѣ правителството устрои свои антрепозити. За сега се позволява това само въ Варненската, Руссенската, Свищовската и Ломската митници.

Чл. 146. Всички хамбари, които служатъ за антрепозитъ, заключватъ се съ два особни ключове, отъ които една се пази въ митницата, а другиятъ — въ търговецътъ, антрепозитаринътъ. На хамбаритѣ се поставятъ тоже печатитѣ на митницата и търговецътъ.

Чл. 147. Стокитѣ ще се стоварятъ въ частнитѣ хамбари съ условие да се изнесатъ на ново отъ вѣнъ границата въ опредѣленитѣ срокове или да се плати надлѣжното имъ мито, когато се тѣ изваждатъ отъ антрепозитътъ за вътрѣшно употрѣбление.

Чл. 148. Притежателитѣ или обявителитѣ на назначенитѣ стоки за антрепозитъ длѣжни сѣ да подадѣтъ въ митницитѣ обявление по установенната форма за вноснитѣ стоки, въ което (обявление) ще написватъ на горниятъ край „за стоваряние антрепозитъ“. При подаването на обявлението, тѣ сѣ длѣжни още да представятъ въ митницитѣ писмено задължение, или здраво поръчителство, за обезпечение на надлѣжното мито.

Чл. 149. Всички стоки, обявени за антрепозитъ, при стоварянието имъ въ магазинитѣ подлѣжатъ на преглѣждане споредъ общитѣ основания, за да се има предъ видъ — количеството, качеството и стойността на стоката, въ случай ако стане нужда да се обезпечи митото. Ако при приглѣждането се издиратъ стоки въ по голѣмо количество отъ обявенитѣ, то за намѣренитѣ повече взема се тройно мито, а стоки отъ други видъ не показани никакъ въ обявлението се конфискуватъ.

Чл. 150. Въ частнитѣ антрепозитни магазини позволява се да се внасятъ само здрави стоки и въобще такива, които не подлѣжатъ на разваляние и замяна.

Чл. 151. Сроктъ за антрепозитнитѣ стоки е една година. Тоя срокъ започва отъ денътъ на записването на стокитѣ въ книгитѣ, които ще се държатъ за антрепозитнитѣ стоки, и въ които ще има отворена сѣтка за всѣки антрепозитаринъ.

Чл. 152. Ако слѣдъ изминуването на опредѣлений срокъ стокитѣ останатъ още въ антрепозитъ и антрепо-

зитаринътъ не изпълни, въ течение на 15 дни отъ направеното приглашение на митницата, задължението си за да ги изнесе на ново или да плати слѣдующето вносно мито, то стокитѣ се продаватъ на публиченъ търгъ и събраната сума отъ продажбата, слѣдъ спадването на митото и разноситѣ, които би послѣдвали, внася се въ окръжното ковчежничество на хранение.

Тая сума притежателътъ на стокитѣ ще може да я вземе, ако той я поиска въ расстояние на една година отъ денътъ на продажбата; слѣдъ истечението на тоя срокъ, вложената сума се записва като случаенъ доходъ на хазната.

Чл. 153. Ако даденитѣ срокъ за антрепозитъ, по законни причини, се признае за недостаточенъ то Министерството на Финанситѣ, по просбата на антрепозитаринътъ, може да продължи срокътъ. Продължението на срокътъ не може обаче да надмине 6 мѣсеци.

Чл. 154. Антрепозитнитѣ стоки не могатъ да се мѣстятъ отъ единъ хамбаръ въ другъ, освѣтъ съ разрѣшението на митницата и подъ надзорътъ на единъ отъ митарственитѣ чиновници.

Чл. 155. Антрепозитаритѣ отговарятъ за митото на стоката, ако се открадне отъ частнитѣ хамбари (чл. 68).

Чл. 156. Митарственитѣ чиновници иматъ право да правятъ ревизии въвсѣкога, когато намѣрятъ за нуждно, въ частнитѣ антрепозитни хамбари и антрепозитаритѣ сѣ длѣжни да представятъ стокитѣ си така, както сѣ ги обявили при внасянието безъ никое прибавление или намаление. Ако стокитѣ не се намѣрятъ въ сѣщиятъ съразмѣръ съ обявенитѣ при внасянието имъ въ антрепозитнитѣ хамбары, то обявителитѣ сѣ длѣжни да платятъ немедленно митото на неизлѣзнатата на лице стока, като се оцѣни съгласно чл. 62.

Чл. 157. Презъ всичкото време, колкото трае срокътъ на антрепозитътъ, позволено е да се пренасятъ стокитѣ, било по вода, било по сухо, отъ единъ антрепозитъ въ другъ въ Княжеството.

Премѣстението на антрепозититѣ не може да предизвика причини за продължение срока на антрепозитътъ.

Чл. 158. При изваждането стокитѣ отъ антрепозитътъ за вътрѣшно употрѣбление извършватъ се всички предвидени форми въ настоящий уставъ за вноснитѣ стоки.

Чл. 159. Отъ стокитѣ, които се изнасятъ на ново отъ антрепозитътъ, взема се единъ на $\frac{1}{10}$ мито.

Чл. 160. Изнасянието на ново на антрепозитнитѣ стоки може да стане или по вода, презъ оная митница въ която сѣ били внесени, или по сухо презъ една отъ митницитѣ въ която е отворенъ транзитний листъ.

Извършването на новото изнасяние се обезпечава чрезъ здрави поръчителства и приглѣжателитѣ на стокитѣ се задължаватъ да платятъ двойно мито, въ случай че не представятъ въ опредѣления срокъ, нужното удостоверение отъ износната митница.

Чл. 161. Стокитѣ, които се премѣстятъ отъ единъ антрепозитъ въ други, подлѣжатъ на преглѣждане и за намѣренитѣ въ тѣхъ недоимки взема се надлѣжното мито преди да се изнесатъ отъ антрепозитътъ, въ който се намиратъ. За пренасянето на стокитѣ се пазятъ постановенитѣ правила за транзитъ.

ГЛАВА IX.

Особни правила за извадените стоки отъ разбитите и паднали на пѣськъ кораби, а сѣщо за задържаните по пѣтя стоки отъ обстоятелства независими отъ шкиперите.

Чл. 162. Стоките, които съставляватъ товара на разбитите или пехвърлени на брѣга кораби, постъпватъ въ вѣдѣнието на мѣстните митници безразлично, ако и да принадлежатъ тѣ къмъ ония стоки, за които се е заплатило мито, или къмъ ония за които не се е заплатило или на конецъ къмъ ония, които никакъ не поддѣжатъ на мито.

Чл. 163. Ако кораба падне на пѣськъ и шкипера поиска да стовари частъ, или всичката стока, за олекване на кораба и отбѣгване отъ разваляние, то митарствените стражари, които пазятъ мѣстния пограниченъ постъ, даватъ за това незабавно разрѣшение, и тѣ сѣ задължени да извѣстятъ за това тутакси управителя на мѣстната митница.

Чл. 164. Митарствената стража е длѣжна да прави всевъзможно сѣдѣствие за спасяване на стоките и за тѣхното упазване тѣхъ сѣщо и за пехвърлените отъ вълните на брѣга разни вещи, сѣдове и дървета, като при това внимаватъ, чтого при спасяването на стоките да не стане контрабандно вѣдворение.

Чл. 165. За пехвърлените и стоварени стоки отъ разбитите кораби трѣба да става опиезъ отъ страна на незабавно командированния на мѣстото митарственъ чиновникъ, слѣдъ извършването на което, ако тия стоки не могатъ да се натоварятъ пакъ въ корабите, пренасятъ се въ митарствените магазини и помѣщения.

Чл. 166. Исклучение отъ установеното въ предидущия членъ правило правятъ: а) стоките за които се е заплатило мито, или ония които никакъ не подлежатъ на мито, и които по желанието на шкипера могатъ да се оставятъ на брѣга подъ надзора на митарствените стражари, до изнасянето отъ самите шкипери способъ за по натамашното пренасяние на тия стоки:

б) Извѣстните отъ мѣстно происхождение стоки, които митницата предава въ распоряжението на мѣстната полицейска властъ.

Чл. 167. За всичките извадени инострани стоки на които митото не е платено, и тѣ сѣ останали въ княжеството за продажъ, трѣба да се взема надлѣжното по тарифата вносно мито, като се пазятъ относително обявлението на тия стоки, установените формалности за вносите стоки. Ако ли тѣ сѣ стоки запрѣтени за внасянето, тѣ трѣба да се изнасятъ, а въ противенъ случай подпадатъ подъ конфискация на основание на 92. чл.

Чл. 168. Иностраните стоки назначени по документа за чужди пристанища, изнасятъ се за отъ вѣнъ граница, по установения въ глава IV-а на тоя раздѣлъ редъ за изнасяние на ново.

Чл. 169. Ако при кораблекрушение, или при разтоварване на корабъ сѣ изнесени стоки, по причина на авария, се удирятъ стоки не обявени въ митницата, то сѣ тѣхъ се постъпва споредъ общите правила, като сѣ стоки тайно изнасяни.

Чл. 170. Кога между извадените отъ кораби стоки има повредени, то тѣ се продаватъ отъ митницата, безъ никакво отлагание споредъ по горѣ установените правила въ членове 76, 77, 78, 79, 80, 81. 82.

Чл. 171. Ако повредения корабъ се спре въ райо-

на на митарствения надзоръ (при скелата или въ пристанището), за поправка и при това шкипера не вискда за нужно да стовари на брѣга стоките, които се намѣрватъ въ кораба, то презъ всичкото време на стоянието на кораба въ митницата, трѣба да се намѣрва постоянно въ него единъ пѣшиъ стражаръ, нарежданъ отъ митницата, да пази да се не изнесе или внесе нищо въ кораба тайно.

Чл. 172. Срокъ, презъ който стоките могатъ да се не стоварватъ, се полага десетъ деня. Тоя срокъ не се простира за ония случаи, когато корабите не сѣ могли да трѣгнатъ по причина на противни вѣтрове, или бури, но като се изминатъ тия препятствия, митниците сѣ длѣжни да глѣдатъ, чтого корабите да трѣгватъ за назначенето си, или споредъ общите правила стоките, които се намѣрватъ въ тѣхъ, да се стоварватъ.

Чл. 173. Изложените въ двата предидущи членове правила се отнасятъ сѣщо и за корабите, които на пѣтъ се спиратъ въ митниците въ случай на ледно течение, замръзване на водите или опасностъ отъ неприятель. Задържането на корабите по тия причини и по причина на повреда, признава се като обстоятелство не зависяще отъ шкиперите (гл. чл. 69.)

Чл. 174. Кога се командироваатъ стражари по корабите, които се спиратъ въ митарствениите пристанища, безъ, да стоварятъ стоките, то притежателите имъ, или превозачите на стоката, плащатъ суточни пари (денни) на тия стражари, по утвърдената отъ Министра на Финансите такса.

РАЗДѢЛЪ IV.

За пѣтнишките вещи, за пропуцаните безъ мито предмети на дипломатическите агенти и за пощовите пакети.

ГЛАВА I.

За пѣтнишките вещи.

Чл. 175. Пѣтниците, които идатъ отъ чужбина, длѣжни сѣ да покажатъ на митницата всичките си багажъ, който се намѣра при тѣхъ.

Чл. 176. Преглѣждането се изоставя само кога преминаватъ лица отъ Княжеския Домъ на България, и лицата, които идатъ отъ иностранные държави, сѣ назначение отъ правителствата си, въ качество на дипломатически и консулски агенти, отъ всекакъвъ чинъ.

Чл. 177. При опредѣленето, кои именно отъ пѣтниците предмети се назначаватъ за собствено употребление на пѣтниците и поддѣжатъ на безмитно пропуцание, митниците сѣ длѣжни да взематъ въ съображение състоятелността и общественото положение на пѣтниците, колкото то може да бжде извѣстно.

Забѣлѣжка. Предметите, внасяните на които въ Княжеството е забранено, не се отнасятъ къмъ вещите на пѣтниците, които поддѣжатъ на безмитно пропуцание.

Чл. 178. Преди да пристѣпни къмъ преглѣждането на пѣтнишките вещи, митарствения чиновникъ, върху когото лѣжи тая обязанность, е длѣженъ да попита пѣтника, намиратъ ли се между вещите му предмети въ видѣ на стока, подлѣжащи на плащане мито. Ако пѣтника каже, че такива предмети и стоки у него нѣма, а въ преглѣждането се намѣрятъ, то за тѣхъ се взема двойно штрафно мито, а запрѣтените стоки се конфискуватъ.

Чл. 179. Ако обикновенното мито на поддържащите на плащане мито предмети не надминава 25 лева, то оно се заплава на приходъ, въ особно установената за това книга; въ противенъ случай ижтника е длъженъ да подаде обявление съгласно съ общитѣ основания.

Чл. 180. Ако ижтника не пожелае да заплати мито за неутасенитѣ въ преглѣждането предмети, то тѣ по желанието му могатъ да се испратятъ на ново отвѣтъ граница, безъ да имъ се вземе мито.

Чл. 181. Търсянието на самия ижтникъ въобще се заприщава, съ изключение на случайтъ, когато има достовѣрни свѣдѣния, че ижтника крѣе по тѣлото си, подъ дрѣхитѣ или долнитѣ си дрѣхи, въ общата си и т. н. ивъкои предмети, които поддѣжатъ на плащане мито. Въ подобни случаи личното претърсване на ижтника трѣба да става въ помѣщенieto на митницата, въ присѣствіето на управителя и на назначения за приеманне на ижтникитѣ чиновникъ и на други двама повикани отъ страна свѣдѣтели. Тая мѣрка се прииспособява и върху ижтникитѣ отъ женски полъ, и на особенно предпазване и при най голѣмото подозрѣние, самото даже претърсване може да прави жена, въ присѣствіе на 2 свѣдѣтели отъ женски полъ.

Чл. 182. Митарственния чиновникъ, който си позволи да злоупотреби съ правото на личното претърсване на ижтника, само по подозрѣние неосновано на нищо, или отъ желание да причини неприятностъ на ижтника, подлага се на строга отговорностъ въ административенъ порядѣкъ.

Чл. 183. Въ всѣкий случай за личното претърсване на ижтника се съставлява протоколъ, подписанъ отъ ижтника и отъ венчикитѣ присѣтствующи. Ако дѣйствиелно се намѣрятъ у ижтника скрити вещи, то тѣ се конфискуватъ.

Чл. 184. Когато необявени отъ ижтника стоки се намѣрятъ въ двойнитѣ дѣна и страни на сжиджитѣ и кутитѣ въ промунитѣ оси на кола и екипажи, и въобще въ такива мѣста, които нарочно сж измислени и направени за тайно прекарване, то подобнитѣ стоки се конфискуватъ и се взема отъ ижтника двойно тарифно мито, а ако сж заприщени за внасяние двойно отъ цѣната.

Чл. 185. Ижтнишкитѣ вещи, които не се намѣрятъ при ижтникитѣ, а се носятъ отдѣлно, могатъ да се пропусчатъ безъ мито съ позволение на управителитѣ, но само въ такъвъ случай, ако тѣ иматъ явенъ признакъ на употребавање и на митницата се представятъ доказателства, че вещитѣ дѣйствиелно принадлежатъ на лица пристигнали отъ чужбина.

Чл. 186. Който пристига отъ границата на конѣ, въ екипажи и кола, освобождаватъ се отъ плащане на слѣдующето за тѣхъ мито, ако тѣ се върнатъ назадъ въ течението на 6 мѣсеца.

Ижтника, който желае да се възползува отъ това право, длъженъ е да внесе париченъ залогъ за обезпечение на надлѣжното мито, съобразно съ направеното отъ митницата оцѣнение на пропустнатитѣ конѣ, кола и екипажи. Слѣдъ това връчва му се точенъ описъ на пропустнатитѣ, съ забѣлка на косъма, рѣста, пола на животнитѣ, конструкцията на колата и екипажитѣ и т. н. При излизанieto отъ Княжеството, преди изминуването на установения срокъ, залога се освобождава, като покажатъ ижтникитѣ горѣпомѣхтия описъ и като се слѣчи (сравни) съ описъ на животнитѣ и колата съ които ижтуватъ отъ вѣтъ граница. Ако ижтника не ижтува презъ тая

митница, отъ гдѣто е пристигналъ въ Княжеството, то освѣтъ описъ той е длъженъ да представи свѣдѣтелство отъ полицейската властъ за своята личностъ; на основание на това свѣдѣтелство митницата на внасяние прави надлѣжнитѣ бѣтъжки върху описъ, че нѣма препятствие за връщанieto отъ митницата на внасяние, вложенія въ нея залогъ.

Чл. 187. Митницата, която дава описъ, е длъжна да остави въ дѣлата си копие отъ тоя документъ, а въ митницата презъ която конѣтъ, колата и екипажитѣ ижтуватъ за отъ вѣтъ граница, остава представеното и полицейско свѣдѣтелство за личността, или копие отъ него.

Чл. 188. Багажа, на които които излизатъ отъ Княжеството, поддѣжи на митарствено преглѣждане, на сжжитѣ основания, установени отъ горѣизложенитѣ членове на тая глава, за багажа на ония, които пристигатъ отъ границата съ назение на съотвѣтственитѣ формалности.

Чл. 189. Ако лицето, което преминува презъ Българското Княжество, пожелае да избѣгне двойното преглѣждане на багажа си, което споредъ общитѣ правила трѣба да стане въ вносната и износна митница, то дава му се право, да иска да му се опломбира багажа въ митницата на внасяние. Като се пенъли тоа, митницата на внасяние има право да го преглѣжда само въ такъвъ случай, когато положенитѣ отъ митницата на внасяние опломби се видѣтъ повредени (гл. ст. 71 бѣл.)

Чл. 190. Преглѣжданieto на багажа на ижтникитѣ, които пристигатъ съ параходи въ градоветѣ по пристанищата се прави по исканieto имъ презъ вѣко време, дѣна и ноця.

Чл. 191. Само собствения багажъ на курьеритѣ (сороходжитѣ), които пристигатъ отъ граница се подлага на митарствено преглѣждане. При това митникитѣ иматъ особена длъжностъ, да отправятъ тия лица, колкото е възможно по скоро, презъ вѣко време на дѣна или ноця, подъ строга отговорностъ на управленieto.

Чл. 392. Предявяванитѣ отъ курьеритѣ пакети и пратки (амалети) съ нанечатанъ или писменъ надписъ „Expedition officielle“, снабдени съ официалния печатъ и адресовани на официални лица отъ иностраннитѣ дворове, пропусчатъ се безъ никакво преглѣждане.

Чл. 193. Изложенитѣ въ членове 175—192 правила на българския языкъ и на по главнитѣ европейски язици, трѣба да се окачатъ въ митникитѣ и по други мѣста гдѣто става преглѣжданieto на ижтникитѣ.

ГЛАВА II.

За Пропущанитѣ безъ вземане мито предмети на дипломатическитѣ и консулски агенти.

Чл. 195. Предназначенитѣ за собствено употребавање на дипломатическитѣ и консулски агенти вещи и предмети, които се пропусчатъ на основание на установенитѣ въ чл. 3 и 8 на настоящия уставъ привилегирани права, не сж освобождени отъ митарствено преглѣждане. По предварителното за това сношение на Българското Княжество съ иностраннитѣ правителства, до разясненieto на тоя въпросъ, ще се постѣва споредъ сжщесующитѣ при турското правителство постановления, но това преглѣждане става на основание на особитѣ правила изложени въ долнитѣ членове.

Чл. 195. Слѣдъ пристиганieto отъ границата на сжиджиди и други колетѣ съ горѣназначенитѣ вещи и пред-

ГЛАВА III.

Правила.

За преглѣдванието на пощенскитѣ пакети
въ митницитѣ.

Чл. 202. Предаване на пощата стоки, назначени за въ Княжеството, или за въ странство, е свободно и не подлѣжи на никакво преглѣждане отъ страна на митницата.

Чл. 203. Стоки, които идатъ съ пощата отъ странство, и сѣ опредѣлени за мѣста, въ които има митарствени учреждения, се предаватъ отъ пощенскитѣ служители, заедно съ единъ подробенъ списъкъ (манифестъ) на пакетитѣ имъ, намѣстната митница, която ги предава на притежателитѣ, слѣдъ като ги отвори предъ него и приеме законното мито.

Чл. 204. Стоки, които идатъ съ пощата отъ странство, и сѣ опредѣлени за мѣста гдѣто има митарствени учреждения, се предаватъ на митницата въ оня градъ, презъ който тѣ влѣзватъ въ Княжеството. Митницата безъ да отваря пакетитѣ, но само като се води отъ фрахтитѣ, който придружава пакетътъ, опредѣля колко мито има да се взема отъ всѣкий пакетъ, записва го на фрахтитѣ и връща всичко на пощата за по далечното испровождаване на пакетътъ.

Чл. 205. Когато стигне пакетътъ на мѣстото, гдѣто е притежателътъ, пощенскитѣ управителъ отваря пакетътъ предъ неговия притежателъ, провѣрява, ако съдържанieto му е съгласно съ декларацията, взема митото и го предава срѣщу расписката на мѣстното ковчежничество, а расписката испроважда на митницата въ оня градъ, отъ гдѣто е влѣзълъ пакетътъ въ Княжеството.

Чл. 206. Въ случай, че съдържанieto на пакетътъ не е съгласно съ декларацията, тогава пощата предава пакетътъ на мѣстниятъ Финансовъ чиновникъ, който взима законното мито два лѣтя повече отъ колкото слѣдва.

Чл. 207. Ако въ пакетътъ има нѣща на които вносанieto въ Княжеството е запрѣтено, или пренасянieto имъ по пощата е забранено, тогава въ първия случай тия пакети се предаватъ отъ митницата въ поштова учреждение съ обявление: че пакетитѣ пристигнали отъ границата подлѣжатъ да се изнесатъ на ново изъ Княжеството, въ вторий случай притежателя и испроводачътъ се предаватъ на съдъ, и виновниятъ се наказва споредъ законитѣ.

Чл. 208. За пакети, на които митото надминува 10 (десетъ) лева, се взима гербовъ сборъ равенъ на оизъ, който се взима за декларациитѣ на стокитѣ.

Чл. 209. Пакетитѣ, които пристигатъ отъ границата на име на дипломатическитѣ агенти и консули, на **Негово Височество Князьтъ**, а също парични вѣзели (групове) и писма, които съдържатъ банкноти, не подлѣжатъ на митарствено преглѣждане.

РАЗДѢЛЪ V.

За двувластнитѣ погранични имущества.

Чл. 210. Дувластно имущество се нарича земно притежание, което се пресича отъ пограничната черта и за това се нахожда въ двѣ държави.

Чл. 211. Житото и другитѣ земеделчески произведения на двувластнитѣ имущества, добитъкъ и земедел-

мѣти, веднага се испращатъ въ митницата, която е длѣжна да пристѣпи къмъ преглѣжданieto имъ, не напредъ съ другитѣ стоки, но тутакси слѣдъ получаванieto на писмени заявления отъ дипломатическитѣ агенти по тоя предметъ. Въ тия заявления, съ саморѣчния подписъ на дипломатическия агентъ и съ прилагане на официалния печатъ, ще се бѣлѣжи: числото на колетитѣ, знаковитѣ (маркиитѣ) и номерата имъ, количеството, качеството и цѣната на стокитѣ, въ които се намѣрватъ колетитѣ.

Чл. 196. За излѣзването на явѣ въ преглѣжданieto се правятъ бѣлѣжки на листове обикновена проста хартия, които се прошнуруватъ (сѣшиватъ) съ поменжитѣ въ предишния членъ писмени заявления, и наедно съ тѣхъ се пазятъ при дѣлата на митницата. Върху тия листове се присѣмта митото на пропушанитѣ безплатно предметъ на дипломатическитѣ агенти, които се занимаватъ съ търговия, за да се води надлѣжащата смѣтка, на отстъпненното мито, съ което се ползватъ тия лица споредъ чл. 3 и 8 бѣл. 1.

Чл. 197. Предметитѣ, за които се не взема мито, се испращатъ въ жилищата на дипломатическитѣ агенти, веднага слѣдъ преглѣданieto имъ и подъ митарственъ надзоръ.

Чл. 198. Порѣчванитѣ стоки отъ дипломатическитѣ агенти, които се занимаватъ съ търговия, за търговски операции, като и вещитѣ и предметитѣ имъ, които ако и предназначени за собственото имъ употребуване, но сѣ донесени въ по голѣмо количество отъ годишната пропорция, внасянieto на която се допуща безплатно, трѣба да заплащатъ мито по общитѣ правила, съ запазване на всичкитѣ задължителни за търговцитѣ формалности.

Чл. 199. Въ случай на пристигане на колетъ адресувани до нѣкого отъ дипломатическитѣ агенти, които живѣятъ въ вѣтрѣшността на Княжеството, тѣ се предаватъ на представителя на сѣщата държавъ който живѣе въ тѣстото гдѣто се намѣрва митницата, по предварително негово заявление, и съ задължение да промѣни това заявление въ течение на единъ мѣсець, съ заявление на лицето аа което дѣйствително сѣ адресувани колетитѣ.

Забѣлѣжка. Колетитѣ адресувани до дипломатическитѣ агенти, които ливѣятъ въ гр. София, по исканieto имъ припушатъ се отъ пограничнитѣ митници безъ преглѣждане, като имъ се наложатъ плотби, и въ такива случаи преглѣжданieto става въ софийския митарственъ пунктъ.

Чл. 200. Въ случай на пристигане колетъ адресувани до по високитѣ чиновници на консулства, които не се занимаватъ съ търговия и се ползватъ отъ неограничено право на безмитно внасяние отъ границата на потребнитѣ имъ предметъ, то установенитѣ отъ чл. 195 заявления се испровождатъ въ митницата отъ консулитѣ, съ подписката имъ.

Чл. 201. За избѣгване на всякаквъ родъ недоразумѣния, отъ страна на митницата, се постановява, че правилата изложени въ настоящата глава, могатъ да се приспособяватъ единствено само за колетитѣ адресувани непосредствено до дипломатическитѣ агенти, съ показване тия лица, въ документитѣ, които придружаватъ колетитѣ, а предметитѣ които се испращатъ на имя на частни лица, ако и тия послѣднитѣ да сѣ направили заявление, че тѣ принадлежатъ на дипломатическитѣ агенти, трѣба да се признаватъ като стоки, които не се отпущатъ отъ митницата безъ да се заплати за тѣхъ мито, съ запазване на установенитѣ по тоя предметъ общи правила.

ческите орждия, които принадлежат на жителите на това имущество могат да се пренасят, отъ едната част на имуществото въ другата, безмитно презъ чертата на границата вънъ отъ расположението на митниците и на митарствениите пунктове, като се пазятъ изложените правила въ слѣдующите по долу членове на тоя раздѣлъ.

Чл. 212. Желаящите да се ползватъ съ права на жителите отъ двувластните имущества длъжни сж да представятъ на управителя на митницата, достовѣрни доказателства, че тѣ дѣйствително сж притежатели на подобните имущества, или ги държатъ съ наемъ и именованно заявление за това:

1) какви именно землѣдѣлчески орждия и работенъ добитѣкъ и въ кое именно време на годината ще се пращатъ презъ чертата на границата;

2) колко и какъвъ именно добитѣкъ ще се праща на паша;

3) въ какво количество ще се пренасятъ землѣдѣлческите произведения слѣдъ прибираннето имъ (насианането имъ);

4) въ кой именно пунктъ ще става съобщението презъ границата.

Чл. 213. Всичките горѣозначени (въ н. 1—4) свѣдѣния се съобщаватъ отъ управителя на митницата, на чиновниците отъ пограничния надзоръ въ поддѣлжания участѣкъ, които иматъ за длъжностъ да пазятъ, чтого освѣтъ произведения, орждия и добитѣкъ принадлежащи на жителите на двувластното имущество, и въ предѣлите на това имущество, нищо друго да се не прекарва и пренася презъ границата, и да задържатъ всичките означени предмети, когато влѣзатъ по на вхтрѣ въ Княжеството.

Чл. 214. На лицата, които просятъ позволение за пропускъ презъ границата, управителя дава откритъ листъ, съ наименованне на всичко онова, за което е дадено позволение.

Чл. 215. За отваряннето на пунктове за съобщение презъ чертата на границата, въ двувластните имущества, управителя на митницата сж длъжни да явятъ всекий пактъ на Министра на Финансите, съ представление копии отъ показаните въ чл. 212 документи и свѣдѣния за пространството и качеството на земята на тия имущества.

Чл. 216. Заявленията на жителите отъ двувластните имущества за количество на предметите, които предетоятъ да се пренесатъ въ течението на годината, отъ едната част на имуществото на другата, трѣба да се подновяватъ всека година на 1 Февруарий; а за станалите въ това отношение измѣнения въ миналогодишните заявления управителя на митницата сж сжщо длъжни да извѣстятъ на Министра на Финансите.

Чл. 217. Произведенията отъ островите длъжащи по р. Дунавъ и принадлежащи или само на Българското Княжество, или частъ на България и частъ на Ромѣния, както и прекарвания на паша въ тия острови добитѣкъ, пропуща се безъ мито, като се пазятъ относително до тѣхъ сжщитѣ правила установени за двувластните имущества.

РАЗДѢЛЪ VI.

За тайното прекарвание на стоки.

ГЛАВА I.

За наказанията на тайното прекарвание стоки.

Чл. 218. Пренасянето или прекарвание презъ границата стоки вънъ отъ митницата и митарствениите пунк-

тове, ако за това е пѣмало особено разрѣшеніе, сжщо и стоките необявени въ тия учреждения, за да се преглѣдватъ при внасянето имъ въ Княжеството или изнасянето имъ отъ вънъ границата, считатъ се контрабандни.

Чл. 219. Наказанията за пренасяние контрабандни стоки удирени при преглѣждането въ митарствениите учреждения сж показани въ членове 40, 41, 42, 178, 183 и 184 на тоя уставъ.

Чл. 220. Стоките обложени съ мито и заирѣтени, кога се пренасятъ презъ границата далечъ отъ митарствениите учреждения, конфискуватъ се и се взема: за първите двойно мито, а за вторите двойната имъ цѣна.

Чл. 221. За пренасяние и прекарвание на безмитни стоки далечъ отъ митарствениите учреждения взема се 1⁰/₁₀ отъ цѣната на тия стоки.

Чл. 222. Ако иностранные стоки, които поддѣлжатъ на пломби, а ги пѣматъ върху себѣ си, се уловятъ въ продажта, ако и пренесени съ ижтиниките вещи, то тѣ се считатъ за контрабанда и се конфискуватъ.

Чл. 223. Наказаніето за вмжкване на иностранные контрабандни стоки, пада върху притежателя имъ, а когато той е неизвѣстенъ върху лицето, у което тия стоки сж били задържани, като: върху превозителя, преносителя, куповача, продавача, или върху лицето у което се намѣрятъ стоките стоварени.

Чл. 224. Изложеното въ предидущия членъ правило не се простира и върху лицата, у които сж били задържани иностранные стоки, а за които не се заплатило мито; но сж изобдени съ установените пломби по злоупотрѣбление на митницата. Ако подобните стоки чрезъ продажба преминатъ въ други рѣцѣ, то тѣ се връщатъ на куповача, а наказаніето пада върху лицето, което ги е вмжквало въ Княжеството; ако тѣ обаче се откриятъ въ първите рѣцѣ и притежателя имъ не докаже, че е заплатилъ за тѣхъ мито, то освѣтъ конфискацията и показаните въ чл. 219 и 220 нарични наказания (глоба), той подпада и подъ лично наказание споредъ криминалния законникъ.

Чл. 225. Съ иностранные стоки, които иматъ фалшиви пломби, се постжва на основание на 220 чл., а лицата издирени въ гужданіе и преправяние на пломби, поддѣлжатъ на лично наказание по криминалния законникъ. Ако оми, у когото се намѣри стока съ фалшиви пломби, почне да се оправдава, че не знае нищо за тѣхното преправяние и докаже отъ кого е купилъ стоката и не се изобдича като съчастникъ, то на стоката се налага дѣйствиелната пломба, а наричния итрафъ и личното наказание пада върху дѣйствиелния виновникъ.

Чл. 226. Добитѣка за вирѣганне, такъмитѣ, колата и рѣчните кораби, задържани съ тайно прекарвание стоки край митарствениите учреждения, ако притежателятѣ на стоките, или притежателятѣ на горѣпоменжните превозителни срдѣства, не сж въ състояние да заплатятъ въ течението на единъ мѣсець слѣдущия за стоките нариченъ итрафъ, продавачъ се съ публично наддавание и събранната отъ продажта сума се употрѣблява за доитѣнение на тоя итрафъ. Ако притежателятѣ на добитѣка, колата и рѣчните кораби сж лица, които иматъ постоянно занятие да пренасятъ стоки, то ако се уловятъ и вторий пактъ съ контрабанда, заирѣтятся имъ се за напредъ да се занимаватъ съ това занятие, за което митницата извѣстява на еснафа имъ.

Забѣлѣжка. Остатѣка отъ събранната сума чрезъ продажта на задържаните съ контрабандни стоки превозителни срдѣства, като се покрие наричния итрафъ и разносиките по прехраната на животните за вирѣганне, въ те-

ченето на показания въ тоя членъ срокъ, се възвръща на притежателитъ имъ.

Чл. 227. Контрабанднитъ стоки пренасяни съ фалшиви митарствени квитанции, или ако и не фалшиви, но дадени за други транспортъ, подлѣжатъ подъ дѣйствието на общитъ правила уставени въ чл. 220, а виновнитъ за подобно пренасяние подлѣжатъ на лично наказание споредъ криминалния законникъ.

Чл. 228. Ако отъ митарствени магазинъ, или отъ частенъ складъ, който се намира подъ надзора на митницата, се пропуснатъ по злоупотребление на чиновницитъ, стоки за които не се е заплатило мито, и това се направи въ споразумѣние съ притежателя, то тоя послѣдний подпада:

1) подъ даване двойно мито и

2) подъ даване на сума равна съ цѣната на пропустнатата стока.

Забѣлѣжка. Понемжтитъ въ 2 пунктъ паре се записватъ напълно като случаенъ доходъ на хазната.

Чл. 229. Пжтника, матроса или друго лице, което се намира при транспорта, също агентина на желѣзния пжтъ и всѣкий другъ, който снесе нѣщо тайно отъ кораба, колата, или транспорта, както и шкипера който стоварва или натоварва каквито и да е стоки, безъ знанието на митницата, подпадатъ подъ наказание споредъ чл. 220 и 221.

Чл. 230. Шкиперитъ, за повреждане на каналитъ, пломбитъ и печатитъ, които се налагатъ по распоряждането на митницата върху помѣщенията, що се намиратъ въ корабитъ, също и кога се противятъ на запечатването на подобнитъ помѣщения, а именно на капацитъ, проходитъ, дулапитъ и др. т., подпадатъ подъ шрафъ отъ 500 лева, който шрафъ, ако се не заплати отъ шкипера, пада върху мѣстното паракходно агенство; ако ли корабитъ не принадлежатъ на нѣкое общество и шкиперитъ нѣматъ постоянни представители, то тѣ се не пущатъ отъ митницата, догдѣто не представятъ добръ поржчителъ за плащането му. Взетитъ споредъ тоя членъ паре се записватъ напълно като случаенъ доходъ на хазната.

Чл. 231. Конто се противятъ на митарствениитъ чиновници, при задържането отъ тѣхъ на контрабандни стоки, освѣнъ паричната глоба подпадатъ още и подъ лично наказание по криминалния законникъ.

Чл. 232. Чиновницитъ на мѣстната полиция и селскитъ власти виновни за непоказване на митарствениитъ чиновници, по искането имъ, нужното съдѣйствие, при задържането на контрабандни стоки, също и удиренитъ въ явна слабостъ къмъ контрабандиститъ, предаватъ се на съдъ отъ началството си, споредъ съобщението на митарствениитъ и съдебни учреждения за престжпленята имъ.

Чл. 233. Паричнитъ глоби по дѣлата на контрабанднитъ стоки се налагатъ въ всѣкий даденъ случай, съ солидарната отговорность на всичкитъ изобличени т. е. не отдѣлно на всѣко лице, но совокупно на всичкитъ лица, виновни за прекарване и вмжване на стоки, а когато нѣкой отъ виновнитъ не заплати слѣдуюмата отъ него часть глоба, то тя сума се расхвърлюва на другитъ съучастници въ престжпленето.

Чл. 234. Въ случай на не внасяние отъ страна на виновнитъ присждената за контрабанда глоба, имуществото на виновния се продава слѣдъ единъ мѣсецъ отъ деня, въ който рѣшението е влѣзло въ законната си сила; а когато и то не достигне, то глобата се залѣнява съ затворъ, като се смѣта по 4 лева за всѣкий день лишение отъ свобода, въ смѣтка на надлѣжната глоба. При всичко това, срока на затвора не може да надминува шестъ мѣсеца.

За възбуждането, производството и рѣшението на дѣлата по нарушението на митарствения уставъ.

Чл. 235. Прислѣдването на контрабандата и привлечането на виновнитъ къмъ отговорность, е длѣжность на митарствениитъ и полицейски чиновници.

Чл. 236. Участието на частни лица въ противодѣйствията на контрабандното запятие се показва съ съобщение на лицата на митарствения надзоръ и на полицията свѣдѣния за нарушенията на настоящия уставъ, и съ показване съдѣйствие при издирването на нарушенията.

Чл. 237. Митарствениитъ стражари иматъ право да задържатъ контрабанднитъ стоки непосредственно на чертата на границата и на пространство единъ часъ далечъ отъ границата. Прислѣдването на контрабандата, която се е вмжнала по натаѣкъ, или се е удирила въ Княжеството, е длѣжность на мѣстната полиция, на която митарствениитъ стражари съ длѣжни да предаватъ открититъ отъ тѣхъ дирп.

Чл. 238. Контрабанднитъ стоки, които се задържатъ между чертата на границата и най близкия до нея окръженъ градъ, представляватъ се въ мѣстнитъ митници, а стокитъ, които се задържатъ по на вжтрѣ въ Княжеството, на мѣстния окръженъ управителъ; съобразно съ това, гдѣто стане задържането на стокитъ (или гдѣто се удирп нарушенията на митарствения уставъ), преслѣдването противъ обвиненитъ се възбужда: или отъ митницитъ, или отъ окръжнитъ управители.

Чл. 239. Дѣлата по нарушението на митарствения Уставъ се преглѣждатъ или отъ митницитъ, или отъ съдилищата.

Чл. 240. На рѣшението на митницитъ подлѣжатъ слѣдующитъ дѣла:

1) за контрабанднитъ стоки открити при преглѣждането въ складоветъ, корабитъ и транспортитъ;

2) за задържанитъ отъ митарствениитъ чиновници стоки, вжтъ отъ митарствениитъ учреждения, притежателитъ на които (стоки) или тѣхнитъ пълномощници не съ явили на призовката въ течението на 15-дневенъ срокъ отъ деня на задържането;

3) за задържанитъ отъ митарствениитъ чиновници стоки, вжтъ отъ митарствениитъ учреждения, притежателитъ на които (стоки) по рода на надающето върху тѣхъ обвинение, не можтъ да подлѣжатъ подъ лична отговорность и изявятъ съгласие за конфискацията на стокитъ, като платятъ въ течението на 3 деня слѣдуюмата отъ тѣхъ парична глоба.

Всичкитъ други дѣла по нарушението на митарствения уставъ, както и поименованитъ въ предидущитъ три пункта дѣла, въ ония случаи, когато то тѣхъ се е удирила виновностьта на нѣкого отъ митарствениитъ чиновници, като съучастникъ и въ други по длѣжностьта му престжпленя, рѣшаватъ се отъ общия или Апелативния съдъ (гл. чл. 253 и 271).

Чл. 241. Въ показанитъ въ чл. 209 предѣли митарствениитъ стражари и чиновницитъ отъ митарствения вѣдомство иматъ право да правятъ ревизии и да търсятъ въ публичнитъ и търговски заведения като гостилници, ханове, кръжми, кафенета, дюкани и т. н. също въ хамбаритъ, които се намиратъ далечъ отъ жилищата въ всѣко време деня и ноця. Търсянето и конфискацията по кжцията и по другитъ жилища трѣба да ставатъ по искането на митарствения стража отъ чиновницитъ

на местната полиция, отъ селскитѣ начальници и отъ другитѣ длъжностни лица, които въ кръга на вѣдомството си изпълняватъ полицейската длъжностъ съгласно съ постановленията на 571 и 572 членъ на привременнитѣ правила за устройството на съдебната частъ въ България, утвърдени на 24 Августа 1878 год. като се назв общия редъ поставенъ отъ тѣхъ правила по предметъ на търсянето.

На чиновникитѣ отъ митарственното вѣдомство се позволява да търсятъ въ частнитѣ жилища самостоятелно, безъ участието на полицията, само въ ония случаи, когато контрабандата преслѣждана отъ близо се свържнала предъ очитѣ на преслѣдующитѣ, въ къща, или въ друго нѣкое помѣщение. При кепчко това и въ подобенъ случай, ако се представи даже най малката възможностъ, трѣба да се повикатъ други двама свидѣтели, за да присѣтствуватъ при търсянето.

Чл. 242. Вънъ отъ показанитѣ въ чл. 237 предѣли, командированитѣ въ вѣтрѣшността на Княжеството митарствени чиновници, за да преслѣдватъ контрабандата, иматъ право самостоятелно да търсятъ и конфискуватъ както въ търговскитѣ и публични заведения, тъй ежщо и въ жилищата; но въ случай на необходимостъ, обръщатъ се съ заявления по тоя предметъ къмъ представителитѣ на местната полицейска властъ.

Чл. 243. Търсянето и конфискацията въ къщата и въ другитѣ жилища се позволяватъ въобще, само когато има основателно подозрѣние, че въ тѣхъ има скрити контрабандни стоки.

Чл. 244. За възбуждане на дѣла по обвинение на тайно внасяние или изнасяние на стоки, които не подлѣжатъ на промѣнъ, полага се 1-годишенъ срокъ отъ деня на преминаването на стокитѣ презъ границата. При това подобнитѣ стоки, безъ ясно доказателство за тайното имъ внасяние презъ границата, не трѣба да се задържатъ.

Чл. 245. При задържането на контрабандни стоки, или при откриването на други нарушения на настоящия уставъ, се съставлява протоколъ въ който се бѣлѣжи:

- 1) времето и мѣстото на съставленieto му;
- 2) отъ кого, кога, и гдѣ сж задържани стокитѣ и пздирило нарушението;
- 3) описанието на вида на всѣкий задържанъ колетъ, на знаковетѣ, които се намерватъ върху него, на номерата и на приложенитѣ печати, забѣлѣжаването на тѣлото му както и показване въ какво състои откритото нарушение на устава и съ какви доказателства се подтвърдява то;
- 4) името, презимето, званieto и мѣстопребиванieto на обвиняемия;
- 5) имената и презимената на свидѣлитѣ при задържанieto и пздириването на нарушението, и гдѣ живѣятъ;
- 5) отговоритѣ (въз аженитѣ) и обясненията, които сж направили обвиняемия или свидѣлитѣ.

Протокола трѣба да бѣде подписанъ отъ съставителъ, свидѣлитѣ и обвиняемия, но ако обвиняемия не пожелае това, то въ протокола се напраща надлѣжната забѣлѣжка.

Чл. 246. При задържанieto на тайно прекарани стоки, ония, които сж ги уловили, сж длѣжни да се стараятъ да не пущатъ и самитѣ превозители, преносители, колари, наедно съ корабитѣ, ладитѣ, колата и добитѣка за впряганне. Уловенитѣ стоки, безъ да се задържатъ, трѣба да се испращатъ въ митницата или на окръжния

управител по принадлежността, безъ да се стварятъ колетитѣ, безъ да се намали стоката и безъ да се стоварва по нѣхъ. Въ случай на даване отъ страна на задържанитѣ лица подкупъ (рушфетъ), задържателитѣ сж длѣжни да представятъ полученитѣ пари или вещи.

Чл. 247. Като пристигнатъ стокитѣ, митницата ги преглѣжда, прави имъ описъ и оцѣнение и провѣрва правилността на поменхтия въ предидущия членъ протоколъ, а въ ония случаи когато рѣшения протоколъ, по безграмотността на задържателитѣ, или по други нѣкои причини, не е можалъ да се състави на мѣстото, митницата сама пристѣпва къмъ съставянieto на тоя протоколъ, като изслуша показанията на задържателитѣ, обвиняемитѣ и свидѣлитѣ върху обстоятелствата на задържанieto.

Забѣлѣжка. Съставянieto на показания въ тоя членъ протоколъ е задлѣжително и при откриванieto на контрабанда въ митарственното преглѣждане.

Чл. 248. Притежателитѣ на задържанитѣ безъ превозители стоки се призоваватъ чрезъ обявления, залѣпени на вратата на митницата, въ които сж докарани стокитѣ и се съобщаватъ отъ местната полиция.

Чл. 249. Слѣдъ преминуването, въ потребни случаи, на установения за призовка на притежателитѣ срокъ, митницитѣ незабавно постановляватъ рѣшение по дѣлата които зависятъ отъ тѣхното непосредствено вѣдѣние. Тия рѣшения се постановляватъ слѣдъ разглѣжданieto на дѣлата отъ управителя и секретаря; тѣ трѣба да съдържатъ постановления за задържанитѣ стоки, за размѣра на съдѣемата отъ виновнитѣ нарична глоба, както и за распредѣленieto на паритѣ, които подлѣжатъ да постѣятъ по тѣлото.

Забѣлѣжка. Въ 3-класнитѣ и четверокласнитѣ митници рѣшенията се постановляватъ само отъ Управителя.

Чл. 250. Рѣшението, което митницата постанови за стоката, се обявява съ подписа на притежателя и или на негова нѣлюмоощетъ, който има право за дѣлата въ които дѣната на конфискуемитѣ предметъ наедно съ наричната глоба надминава: въ първокласснитѣ и второкласнитѣ митници 100 лева; а въ 3-класнитѣ и четвертокласнитѣ 25 лева, да подаде на митницата и на име на Министра на Финанситѣ въззивна жалба, въ течението на двунедѣленъ срокъ, отъ деня на обявлението на рѣшението.

Чл. 251. Подадената въ установения срокъ въззивна жалба (апелъ) наедно съ първообразното дѣло на Митницата и обясненията ѝ, по съдържанieto на жалбата, представлява се въ течението на 48 часа на Министра на Финанситѣ, рѣшението на когото се счита окончателно и не може да се развали.

Чл. 252. Слѣдъ изминуването на установения въ чл. 250 срокъ, никаква жалба се не приема и остава безъ послѣдствие. Сжщо не се приема жалба и отъ ония, които безъ законни причини не се явятъ въ течението на 7 дни, отъ деня на публикуването призовка отъ митницата чрезъ полицията, за да дойдатъ въ нея и изслушатъ рѣшението.

Чл. 253. Подлѣжачитѣ на съдебни разглѣждания дѣла, незабавно слѣдъ съставянieto на показанитѣ въ чл. 245 и 247 протоколъ и описъ, се предаватъ отъ митницитѣ въ мѣстнитѣ окръжни съдилища, на основание на чл. 553, 558 и 559, отъ привременнитѣ правила за устройството на съдебната частъ. Въ отзивитѣ, съ които дѣлата се предаватъ на съдилищата, трѣба да е забѣлѣзано точно: кой именно и за какво престѣпление е поднадлѣжалъ подъ отговорностъ и на каква нарична глоба подлѣжи. Наедно

съ предаването дѣлата въ сѣдилището, митницата предава и представителитѣ въ нея превозители на контрабандата и другитѣ нарушители на митарственния уставъ, подъ надзора на мѣстната полицейска властъ, за да взематъ мѣрки да имъ премахне способитѣ на укриванне отъ слѣдствията на сѣда.

Забѣлѣжка. Дѣло, въ което сж намѣсени и митарственнитѣ чиновници, разгѣжда се споредъ показания по долу въ чл. 271—272, редъ.

Чл. 254. Задржанитѣ съ контрабандни стоки: добитѣкъ за впрягане, такъми за впрягане кола и рѣчни кораби, даватъ се на притежателитѣ имъ подъ поржчителство, до рѣшението на дѣлото, а ако не може да се даде добро поржчителство, то тѣ се предаватъ за надгѣждане, а добитѣкъ за прехранване на други вѣрни рѣцѣ.

Чл. 255. При производството въ сѣда на слѣдствията по дѣлата на контрабандата, управителитѣ на митницитѣ сж длъжни да командировайтъ едного отъ подчиненитѣ имъ чиновници въ качество на представителъ на интереситѣ на хазната. Тия чиновници, съ право на страна участвуватъ при производството на слѣдствията и сѣда и могатъ да се жаловатъ за слѣдственнитѣ дѣйствия, и за станалитѣ рѣшения, ако тѣ имъ се видятъ неправили, безъ да пропушатъ установенитѣ срокове и като се ржководятъ отъ постановленията изложени въ III. книга на привременитѣ правила за устройството на сѣдебната частъ.

Чл. 256. Когато се пренесатъ дѣлата споредъ жалбитѣ на странитѣ, отъ окржжнитѣ въ апѣлативнитѣ сѣдилища, като представителъ на интереситѣ на хазната се командирова едниотъ отъ чиновницитѣ, на расположенята въ губернский градъ митница, по назначението на управителя, а ако нѣма въ града митница — Финансовия чиновникъ; а въ слѣчай на пренасяние дѣлото на сѣдилище отъ найгорния инстанция, назначението на представителя на интереситѣ на хазната става по усмотрѣнието на Министра на Финанситѣ. Копии отъ жалбитѣ противъ пресѣдата на по долнитѣ инстанции, наедно съ всичкитѣ пуждни по дѣлото данни, трѣба да се представятъ незабавно отъ подателитѣ на жалбитѣ на началството имъ, а това послѣдне е длъжно да препраща подобнитѣ свѣдѣния по принадлежността въ учрежденията и на чиновницитѣ отъ които зависи назначението на представителитѣ на хазната, при разгѣждането на дѣлата въ по високитѣ инстанции.

Забѣлѣжка 1. Длъжността на представителитѣ на интереситѣ на хазната, при разгѣждането на дѣлата въ окржжнитѣ сѣдилища, ако нѣма чиновници въ мѣстнитѣ митници, както и по други причини, се възлага на митарственнитѣ ревизори и на другитѣ чиновници, които се намѣрватъ въ распорѣждането на Министра на Финанситѣ. За командироването на тия лица, митницитѣ сж длъжни въскѣи пжтъ особено да правятъ представление до Министра на Финанситѣ.

Забѣлѣжка 2. Митницата, която е възбудила дѣлото, е длъжна да молѣ сѣда, да извѣсти или нея, или назначеня за представителъ на хазната чиновникъ за времето на производството слѣдственнитѣ и сѣдебни дѣйствия.

Чл. 257. Относително до контрабанднитѣ стоки, които принадлежатъ на иностранни подданици трѣба да се назятъ слѣдующитѣ правила:

1) въ протоколитѣ на задржането се обявява, отъ каква народностъ е всѣкий отъ задржателиѣ, свѣдѣлитѣ и обвиняемитѣ.

2) засвидѣтелствованото отъ митницата копие на протокола, незабавно слѣдъ съставяннето му и не по късно отъ 24 часа, препраща се подъ расписка въ консулството на оная държава, на която подданиктъ е обвиняемия;

3) митницата постановлява рѣшенията за конфискация на стокитѣ и налаганне на тѣхъ парична глоба и изпълва тия рѣшения само когато притежателя на стоката не протестира въ течението на 15-дневенъ срокъ отъ деня на испращането копие отъ протокола въ консулството; ако обаче се представи подобенъ писменъ протестъ, то дѣлото въ всѣкий слѣчай се предава за рѣшение въ сѣдилището;

4) сѣдилището се ограничава въ разгѣждане само на въпроса, до колко изложенитѣ въ протокола обстоятелства доказватъ, че стокитѣ сж дѣйствително контрабандни и подлжжатъ на конфискация;

5) ако сѣда признае, че протеста не заслужа уважение, и че стокитѣ подлжжатъ на конфискация, то отъ притежателя имъ, освѣнъ другитѣ установени наказания за прекарване на контрабанда, се взема още и особенъ штрафъ не по голѣмъ отъ 5% отъ цѣната на стокитѣ, споредъ както тя е опредѣлена въ тарифата и въ издаденитѣ цѣпорасписи; а паритѣ се записватъ на пълно като случаенъ доходъ на хазната;

6) когато притежателя на стоката не се съгласява съ рѣшението на сѣда, то той може да пренесе дѣлото въ по висока инстанция, но при това той е задълженъ да внесе въ сѣда, въ видъ на депозитъ, сумма равна на паричната глоба, която би могла да се иска отъ него.

Забѣлѣжка Изложенитѣ въ п. 3—6 правила се отнасятъ само до показанитѣ въ п. 1 чл. 240 на настоящия уставъ дѣла. При разгѣждането на тия дѣла, митницитѣ сж длъжни да иматъ предъ видъ общото правило установено въ чл. 40.

Чл. 258. Въ ония слѣчай когато задржанитѣ стоки не се представятъ на митницата, а на окржжния управителъ, тоя послѣдния, относително възбуждането сѣдебно прислѣдване противъ обвиняемитѣ, се ржководствува отъ изложенитѣ въ членове 247, 248, 253 и 254 правила; а стокитѣ на едно съ направения имъ онпсъ, препраща до най близката митница, която е длъжна незабавно да прислѣдне слѣдующата за стокитѣ глоба, да съобщѣ свѣдѣния по тоя предметъ на подгѣжания сѣдъ направо и да направи съответственно распорѣждане, за назначение въ дѣлото, на представителъ на интереситѣ на хазната.

Чл. 259. Постановленията за распорѣдението на наградитѣ по конфискационитѣ дѣла, ако ѣ тѣ да сж се разгѣдвали въ сѣдебнитѣ учреждения, въ всѣкий слѣчай съставляватъ се отъ митницитѣ.

Чл. 260. Когато споредъ влѣзлата въ законата си сила сѣдебна пресѣда се признае, че задржането на стокитѣ е направено неоснователно, и че стокитѣ не подлжжатъ нито на конфискация, нито на парична глоба, обвиняемитѣ въ дѣлото лица, иматъ право да искатъ отъ задржателя обезнагубване за причиненитѣ имъ отъ задржането пагуба, като представятъ на сѣдилището доказателства, че дѣйствително сж притѣглили такъвъ родъ пагуба. При всичко това вземането на обезнагубване въ полза на оправдания пожеждимъ, нада само тогава върху лицето, което е възбудило сѣдебно прислѣдване, и съ това е нанесло повреда или загуба, ако това лице е дѣйствовало не добросъвѣстно, ако е преимначавало обстоятелствата на дѣлото, правило, лѣжовни показания, или възбуждало други да правятъ това, или ако е употребило

други незаконни и предосудителни сръждства (членове 821 и 822 на привременните правила за устройството на съдебната частъ).

Чл. 261. Паритъ и вещитъ дадени на задържатели на контрабанднитъ стоки, за да го подкупятъ, ако не се скриятъ отъ него, въ всеки случай му се даватъ, а виновнитъ въ даване на подкупъ подпадатъ подъ лична криминална отговорностъ на общитъ основания. Подъ същата отговорностъ подпадатъ и лицата, които затаятъ подкупъ.

ГЛАВА III.

За оцѣненето и продажбата на конфискуванитъ стоки и за наградитъ по контрабанднитъ дѣла.

Чл. 262. Оцѣненето на стокитъ подлѣжащи на конфискация се прави съобразно съ цѣнорасписитъ, или съ съществующитъ пазарни цѣни, а продажбата на тия стоки съ публично наддаване става споредъ изложениитъ въ чл. 77 и 78 правила, като влѣзатъ пресждитъ въ законната си сила.

Забѣлѣжка. Преди рѣшението на дѣлата позволява се продажбата само на ония стоки, които подлѣжатъ на разваляне и гниение, или стокитъ за продажбата на които е заявилъ притежателя имъ съ прошение.

Чл. 263. За назначението на продажбата митницитъ, по исканieto на притежателитъ на стокитъ и на тѣхна смѣтка, съ длѣжни да обнародватъ въ ония вѣстници, въ които пожелаятъ тия притежатели, и независимо отъ това, въ всеки случай, да приканватъ купувачитъ чрезъ показания въ чл. 74. способъ.

Чл. 264. На митарствениитъ чиновници, които правятъ продажбата, се запрѣтава да купуватъ нѣщо отъ продаванитъ предмѣти, подъ свое, или подъ чуждо име.

Чл. 265. Стокитъ, които трѣба да иматъ пломби, при продажбата съ публично наддаване, не се отпускатъ иначе отъ митницата, освѣнъ като имъ се наложатъ законенитъ пломби и бандероли, на смѣтка на хазната.

Чл. 266. Взетитъ пари отъ продажбата съ публично наддаване на конфискуванитъ стоки, като се извадятъ разноситъ по принасянето и продажбата, както и паритъ (глобитъ) които се взематъ на основание на настоящия уставъ, въ други разни случаи, распредѣлятъ се по слѣдующия начинъ: като се извади митото и другитъ митарствени сборове, половината отъ останалата сума постѣпва въ полза на хазната и се записва като случаенъ доходъ въ митарствениитъ книги, а половината се дава въ награда и то въ такъвъ случай, ако лицата, които съ условили контрабандата съ стражари, или частни лица.

Чл. 267. Кога се случатъ частни челоувѣци да задържатъ контрабанда, то тѣ получаватъ награда на горното основание, като подлѣжатъ въ същото време на отговорностъ предъ закона, въ предвиденитъ по горѣ въ чл. 260 случаи.

Чл. 268. Частнитъ лица, които съобщаватъ на чиновницитъ свѣдѣния за нарушението на митарствения уставъ и дѣйствително съ съдѣйствovali въ издирването на тия нарушения, иматъ тѣй също право да получаватъ награда, въ размѣръ на половината частъ отъ общата сума; а ако какъ подобни лица съ съобщили на Митарствениитъ стражари за извършената контрабанда, то тѣ получаватъ награда наравно съ послѣднитъ (раздѣлятъ половината сума).

Чл. 269. които улавятъ и издирватъ контрабанди

стоки и се докаже че тѣ съ ги открадали или злоумыслили съ пропуснали превозителитъ и препосилитъ, или че съ взели подкупъ и не съ го явили, лишаватъ се отъ наградитъ, които имъ се падатъ, и тия пари се купуватъ като случайни доходи на хазната.

Чл. 270. Ако се пада награда на лица, на които мѣсто пребиванието е неизвѣстно, то тѣ се призоваватъ чрезъ обнародване на тѣхна смѣтка въ официалния правителственъ вѣстникъ; ако тия лица не се явятъ въ течението на една година, слѣдъ като се е вече три нѣти обнародвало, то съ паритъ, които имъ се падатъ, се поетжива споредъ установеното въ предидущия членъ правило.

РАЗДѢЛЪ VII.

ГЛАВА I.

За реда на привлечение къмъ отговорностъ служащитъ лица въ митарствениитъ вѣдомство и за наказанията, които имъ се налагатъ.

Чл. 271. Служащитъ въ митницитъ лица, въ случай на престѣпления, по длѣжността имъ, подпадатъ подъ наказание или по распорѣждане на началството имъ, или по пресждитъ на Апелативний съдъ.

Чл. 272. Предаването на съдъ става съ запазването на реда изложенъ въ IV книга на привременнитъ правила, за устройството на съдебната частъ (утв. 24 августа 1878 г.) и зависъ отъ онова началство, отъ което зависъ опредѣляванieto на мѣсто.

Чл. 273. Митарствениитъ чиновници за всеко злоумыслили пропускане, а найъ вече за помагане за тайно внасяние или изнасяние на стоки, исключатъ се отъ служба, а ако се докаже, че това е направено съ користолюбива цѣль, подпадатъ подъ лично наказание по криминалния законникъ.

Чл. 274. Подъ установенитъ отъ предидущия членъ наказания подпадатъ:

1) нѣния стражаръ, който като е поставенъ на кораба, слѣзе отъ него, дозволи да се снесе нѣщо отъ кораба и не извѣсти за това, или дозволи стоварването му въ неурѣченитъ часове, или на конецъ дозволи да се отвори колета преди да се преглѣда отъ митницата;

2) митарствении чиновникъ, който позволи стоварването на стокитъ въ неурѣченни часове, и отварянieto на колетитъ преди да се преглѣдатъ.

Чл. 275. Ако колетъ постѣжалъ въ магазинята послѣ се не намѣри, то отъ виновния за това магазинеръ и старшия при митницата нѣний стражаръ, се взема слѣдующата за удовлетворение на притежателя сума, и освѣнъ това слѣдующето за хазната мито. Ако тѣ при това се удирятъ, че съ виновни въ нѣкое злоупотребление, подпадатъ подъ наказанията спор. чл. 273.

Чл. 276. Ако отъ надзора на митницата се пропустятъ стоки, за които не съ се предявили квитанции за плащане на митото, то виновнитъ въ това, чиновникъ и стражари, се исключатъ отъ служба. Ако за пропустнатитъ стоки не се е заплатило мито, то освѣнъ това, върху тѣхъ пада наричната глоба установена отъ чл. 228 въ случай когато притежателя на стоката не е въ състояние да заплати тая глоба.

Ако обаче при горѣзабѣлѣзанитъ противозаконни дѣйствия чиновницитъ съ употребили, или съ приели извѣстно преправени документи, то виновнитъ подпадатъ и

подъ лично наказание по криминалния законникъ.

Чл. 277. За нарушение на правилата установени въ чл. 21 на тоя уставъ, чиновникътъ подпадатъ за първия път на изобличение, а за втория път се изключаватъ отъ служба.

Чл. 278. Митаретвенния чиновникъ виновенъ въ противозаконно удряние или преправяние на пломби подпада за това подъ лично наказание по криминалния законникъ, като за преправяние на правителствени печати.

Чл. 279. Които уловятъ или удиратъ контрабандни стоки и ги откраднатъ, подпадатъ подъ лично наказание по криминалния законникъ освѣтъ лишеннето отъ наградата споредъ чл. 269.

Чл. 280. За всичкитъ престѣпления по службата за която нѣма въ тая глава особни постановления, лицата на които сѣ възложени специални длѣжности, както отъ настоящия уставъ, тъй сѣщо и отъ особитѣ инструкции, подпадатъ подъ опредѣляванитѣ наказания за нарушението обязанности на службата по криминалния законникъ.

Пътницата по които ще минаватъ транзитнитѣ стоки чрезъ България за сега сѣ слѣдующитѣ:

а) отъ Русчукъ, чрезъ Варна, за черно море по желѣзницата и обратно за Дунавътъ;

б) отъ Русчукъ и Свищовъ чрезъ Габрово, Троянъ и Буйново за Южна България и обратно за Дунавътъ;

в) отъ Ломъ-Паланка, Видинъ, Никополъ и Рахово чрезъ Вакарелъ, Златица, Габрово и Троянъ за Южна България и обратно за Дунавътъ.

г) отъ Ломъ-Паланка, Видинъ, Никополъ и Рахово чрезъ Кюстендилъ и Самоковъ за Македония и обратно за Дунавътъ;

д) отъ Цариградъ чрезъ Вакарелъ, Златица и Самоковъ за Южна България и обратно за Сърбия;

е) отъ Цариградъ чрезъ Кюстендилъ и Самоковъ за Македония и обратно за Сърбия;

ж) отъ Видинъ и Ломъ презъ Кула, Цариградъ и Милославци за Сърбия и обратно за Дунавътъ;

з) отъ Кула чрезъ Видинъ и Ломъ за Дунава и обратно за Сърбия;

и) отъ Кула чрезъ Вакарелъ, Златица, Троянъ и Габрово за Южна България и обратно за Сърбия;

к) отъ Кула чрезъ Кюстендилъ и Самоковъ за Македония и обратно за Сърбия;

л) отъ Милославци чрезъ Вакарелъ, Самоковъ и Златица за Южна България и обратно за Сърбия;

м) отъ Милославци чрезъ Ломъ и Рахово за Дунава и обратно за Сърбия;

п) отъ Милославци чрезъ Самоковъ и Кюстендилъ за Македония и обратно за Сърбия;

о) отъ Чифутъ-Кююсу чрезъ Чатакъ за Южна България и обратно за Добруджа.

М-ръ Каравеловъ: За сега тѣзи само законопроекти сѣ внесени отъ страна на Финансовото М-во, а и още повечее дойдатъ.

Предсѣд.: Желаетъ ли нѣкой нѣщо да говори? (Нежелаетъ.) Ако желаетъ Нар. Събрание, то да се избере комисия. (Желаетъ.) Отъ колко члена да бѣде?

Пановъ: Азъ предлагамъ 6 души.

Предсѣд.: Приема ли Нар. Събрание това предложение? (Приема се.) Какъ да се избератъ тѣ; съ ясно или тайно гласуване? (Гласове: ясно.)

Пановъ: Понеже въ тая комисия, трѣба да бѣдѣтъ повече специалисти, (Единъ гласъ: търговци) то за да се сполучи по добръ, азъ предлагамъ да ги покаже самото бюро.

Предсѣд.: Приема ли Нар. Събрание самото бюро да покаже лица за тѣзи комисия? (Приема.) Приема ли Нар. Събрание за членъ на комисията г. Марко Вълчева? (Приема се.)

Сава Ивановъ? (Приема се.)

Костаки Буюкчюоглу? — (Приема се.)

Атанасъ Игнатовъ? — (Приема се.)

Тома Кърджиевъ? — (Приема се.)

Д. Аневъ? — (Приема се.)

Времето минава и понеже се прие утрѣ да имаме заседание, то на дневний редъ ще имаме прошенията. После имаме внесена кореспонденцията въ Българското Княжество и два проекта отъ М-ра на Финансите. Има ли нѣкой да каже още нѣщо за дневний редъ? (Нѣма.) Ако нѣма, заседанието се закрива. Утрѣ ще имаме заседание за прошенията.

(Конецъ 4^{1/2} часѣтъ подиръ пладнѣ.)

Предсѣдателъ { **П. Р. Славейковъ**

Подпредсѣдатели: { **Н. Сукнаровъ**
С. Стамболовъ

Секретари: { **Ив. Даневъ**
Хр. Баларевъ
В. П. Золотовъ
К. Коевъ

Управителъ на стенографическото бюро А. Безеншекъ.